

COMMISSION DE LA JUSTICE

RÉUNION PUBLIQUE DU
MERCREDI 27 JANVIER 1999

PRÉSIDENCE de
M. du Bus de Warnaffe

La séance est ouverte à 11.25 heures.

COMMISSIE VOOR DE JUSTITIE

OPENBARE VERGADERING VAN
WOENSDAG 27 JANUARI 1999

VOORZITTER :
De heer du Bus de Warnaffe

De vergadering wordt geopend om 11.25 uur.

Question orale de M. Olivier Deleuze au ministre de la Justice sur "le sort réservé à M. A. Pinochet et l'action du ministre à ce propos" (n° 1887)

Mondelinge vraag van de heer Olivier Deleuze aan de minister van Justitie over "de toestand van de heer A. Pinochet en de maatregelen die de minister terzake heeft genomen" (nr. 1887)

Le **président** : La parole est à M. Olivier Deleuze.

M. **Olivier Deleuze** (ECOLO-AGALEV) : Monsieur le président, monsieur le ministre, la question est simple. Des bruits contradictoires sur l'état de la procédure couraient au sein des milieux chiliens en Belgique. En effet, le juge d'instruction Van der Mersch avait, semble-t-il, envoyé au "Home Office" anglais la demande d'extradition et les milieux chiliens de Belgique avaient l'impression que cette demande n'avait pas été transmise ou qu'elle était restée bloquée quelque part. Pouvez-vous nous dire quel est l'état de la procédure aujourd'hui ?

Le **président** : La parole est au ministre.

M. **Van Parys**, ministre de la Justice : Monsieur le président, cher collègue, je peux vous rassurer. C'est le 15 décembre 1998 que la demande officielle d'extradition a été transmise par la voie diplomatique habituelle aux autorités britanniques compétentes. La demande se base sur le mandat d'arrêt international lancé le 24 novembre 1998 par le juge d'instruction Van Der Mersch à Bruxelles contre le général Pinochet pour crimes contre l'humanité.

Auparavant, les autorités compétentes de Londres avaient également reçu des demandes d'extradition émanant des gouvernements d'Espagne, de France et de Suisse.

Les autorités britanniques compétentes ont communiqué, dans leur accusé de réception du 16 décembre 1998, qu'elles accorderaient la priorité à la

demande d'extradition espagnole, c'est-à-dire à la première demande. La Chambre des Lords se prononcera prochainement sur la reconnaissance ou non de l'immunité diplomatique de M. Pinochet.

Il s'agit d'une procédure judiciaire purement nationale et celle-ci est évidemment respectée par le gouvernement belge.

La demande officielle d'extradition date donc du 15 décembre 1998 et l'accusé de réception du 16 décembre 1998. Voilà la réponse concrète à la question de M. Deleuze.

Le **président** : L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

- *La réunion publique de commission est levée à 11.30 heures.*

- *De openbare commissievergadering wordt gesloten om 11.30 uur.*

BELGISCHE KAMER VAN VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

49e ZITTINGSPERIODE

GEWONE ZITTING 1998-1999

**HANDELINGEN VAN DE
OPENBARE COMMISSIEVERGADERINGEN**

1/2/1999

C 728 Justitie

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS DE BELGIQUE

49e LÉGISLATURE

SESSION ORDINAIRE 1998-1999

**ANNALES DES
RÉUNIONS PUBLIQUES DE COMMISSION**

1/2/1999

C 728 Justice

Sommaire

Lundi 1 février 1999

COMMISSION DE LA JUSTICE - C 728

Questions orales jointes de :

- M. Luc Goutry au ministre de la Justice sur "la réduction du temps de travail dans les établissements pénitentiaires" (n° 1787)

- M. Renaat Landuyt au ministre de la Justice sur "le recrutement d'agents contractuels dans les prisons" (n° 1905)

orateurs : MM. **Goutry, Landuyt, Van Parys**, ministre de la Justice

Question orale de M. Renaat Landuyt au ministre de la Justice sur "la collaboration entre l'Ordre des avocats et les organisations d'aide juridique de première ligne" (n° 1878)

orateurs : MM. **Landuyt, Van Parys**, ministre de la Justice

Question orale de M. Francis Van den Eynde au ministre de la Justice sur "la libération conditionnelle" (n° 1800)

orateurs : MM. **Van den Eynde, Van Parys**, ministre de la Justice

Interpellations jointes de :

- M. Marc Verwilghen au ministre de la Justice sur "l'évolution de l'enquête sur les tueurs du Brabant" (n° 2201)

- M. Frans Lozie au ministre de la Justice sur "l'évolution de l'enquête concernant les tueurs du Brabant" (n° 2231)

orateurs : MM. **Verwilghen, Lozie, Van Parys**, ministre de la Justice

Question orale de M. Marc Verwilghen au ministre de la Justice sur "la représentation des greffiers au sein du Conseil supérieur de la Justice" (n° 1889)

orateurs : MM. **Verwilghen, Van Parys**, ministre de la Justice

Interpellation de M. Patrick Van Gheluwe au ministre de la Justice sur "l'obligation ou la possibilité de signalement des assistants chargés de l'aide aux victimes" (n° 2218)

orateurs : MM. **Van Gheluwe, Van Parys**, ministre de la Justice

Question orale de M. Joos Wauters au ministre de la Justice sur "la violation du secret des lettres" (n° 1875)

orateurs : MM. **Wauters, Van Parys**, ministre de la Justice

Question orale de M. Frans Lozie au ministre de la Justice sur "la mise à la disposition d'appareils téléphoniques aux différents services de police" (n° 1904)

orateurs : MM. **Lozie, Van Parys**, ministre de la Justice

Inhoud

Maandag 1 februari 1999

COMMISSIE VOOR DE JUSTITIE - C 728

Samengevoegde mondelinge vragen van :

- de heer Luc Goutry aan de minister van Justitie over "de werktijdverkorting in de strafinrichtingen" (nr. 1787)

- de heer Renaat Landuyt aan de minister van Justitie over "de aanwerving van contractuele penitentiaire beampten" (nr. 1905)

sprekers : de heren **Goutry, Landuyt, Van Parys**, minister van Justitie

Mondelinge vraag van de heer Renaat Landuyt aan de minister van Justitie over "de samenwerking tussen de Nationale Orde van advocaten en organisaties voor juridische eerstelijnsbijs-tand" (nr. 1878)

sprekers : de heren **Landuyt, Van Parys**, minister van Justitie

Mondelinge vraag van de heer Francis Van den Eynde aan de minister van Justitie over "de voorlopige vrijheid" (nr. 1800)

sprekers : de heren **Van den Eynde, Van Parys**, minister van Justitie

Samengevoegde interpellaties van :

- de heer Marc Verwilghen tot de minister van Justitie over "het verloop van het Bende-onderzoek" (nr. 2201)

- de heer Frans Lozie tot de minister van Justitie over "de evolutie van het onderzoek naar de zogenaamde Bende van Nijvel" (nr. 2231)

sprekers : de heren **Verwilghen, Lozie, Van Parys**, minister van Justitie

Mondelinge vraag van de heer Marc Verwilghen aan de minister van Justitie over "de vertegenwoordiging van de griffiers bij de Hoge Raad voor de Justitie" (nr. 1889)

sprekers : de heren **Verwilghen, Van Parys**, minister van Justitie

Interpellatie van de heer Patrick Van Gheluwe tot de minister van Justitie over "de meldingsplicht of -mogelijkheid van de slachtofferassistenten" (nr. 2218)

sprekers : de heren **Van Gheluwe, Van Parys**, minister van Justitie

Mondelinge vraag van de heer Joos Wauters aan de minister van Justitie over "de schending van het briefgeheim" (nr. 1875)

sprekers : de heren **Wauters, Van Parys**, minister van Justitie

Mondelinge vraag van de heer Frans Lozie aan de minister van Justitie over "de terbeschikkingstelling van telefoontapapparaten aan de diverse politiediensten" (nr. 1904)

sprekers : de heren **Lozie, Van Parys**, minister van Justitie

COMMISSION DE LA JUSTICE
RÉUNION PUBLIQUE DU
LUNDI 1 FÉVRIER 1999

PRÉSIDENCE de
M. Verwilghen

La séance est ouverte à 14.08 heures.

COMMISSIE VOOR DE JUSTITIE
OPENBARE VERGADERING VAN
MAANDAG 1 FEBRUARI 1999

VOORZITTER :
De heer Verwilghen

De vergadering wordt geopend om 14.08 uur.

Samengevoegde mondelinge vragen van :

- de heer Luc Goutry aan de minister van Justitie over "de werktijdverkortings in de strafinrichtingen" (nr. 1787)
- de heer Renaat Landuyt aan de minister van Justitie over "de aanwerving van contractuele penitentiaire beampten" (nr. 1905)

Questions orales jointes de :

- M. Luc Goutry au ministre de la Justice sur "la réduction du temps de travail dans les établissements pénitentiaires" (n° 1787)
- M. Renaat Landuyt au ministre de la Justice sur "le recrutement d'agents contractuels dans les prisons" (n° 1905)

De voorzitter : De heer Luc Goutry heeft het woord.

De heer **Luc Goutry** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, deze vraag was al een paar keer aangekondigd maar door omstandigheden kon ik niet in de vergadering aanwezig zijn. Ik verontschuldig mij hiervoor.

Mijnheer de minister, de voorbije weken was er al wat beroering rond de penitentiaire centra, meer bepaald rond de gevangenis in Brugge. Er deden zich wat opstootjes van ontevredenheid onder het personeel voor en er waren enkele vakbondsacties. Een en ander maakt deel uit van een ruimer probleem. In december vorig jaar werd de 36-urige werkweek ingevoerd bij het directoraat-generaal van de strafinrichtingen. Hierdoor ontstond onmiddellijk een soort personeelstekort. Blijkbaar zijn heel wat mensen in dit systeem

gaan werken en de vrijgekomen uren moesten worden ingevuld. Men ontvindt moeilijkheden om deze uren in te vullen omdat er geen wervingsreserve meer is. Hierdoor zou men contractuelen in dienst moeten nemen.

Dit leidt opnieuw tot structurele problemen voor het personeel. In de gevangenis van Brugge moeten momenteel nog 13 000 werkdagen worden gecompenseerd omdat men met een chronisch personeelstekort kampt. Op landelijk vlak zou het om zo'n 80 000 werkdagen gaan die nog moeten worden gecompenseerd.

Een ander probleem is dat men pas is gestart met de invulling van het kader en dat de mobiliteit van de mensen die van de RMT afkomstig zijn ook een rol speelt. Bij de gevangenis van Brugge komen mensen van de RMT uit Oostende terecht die echter geen bewakingsopdrachten mogen of kunnen uitvoeren. Zij komen dus in het technisch kader terecht. Hier kampt men echter veel minder met een personeelstekort. Vooral op het vlak van de bewaking heeft men personeel te weinig. Juist daar stapelen de overuren en de compensatiedagen zich op.

Een derde probleem is dat de mutaties momenteel minder vlot blijken te verlopen. Dat heeft ongetwijfeld met de voorgaande problemen te maken maar het geeft zeker aanleiding tot spanningen. Men stelt vast dat bepaalde gevangenisdirecteuren de mutaties gewoon blokkeren omdat ze hun personeelskader zelf niet kunnen invullen.

Mijnheer de minister, de invulling van het kader is pas op 1 januari 1999 gestart. Hebt u weet van de problemen die ik zojuist heb aangehaald ? Dit leidt immers tot grote hoeveelheden te compenseren werkdagen.

Ten tweede, blijkbaar doet het probleem zich voornamelijk voor in de Vlaamse gevangenissen en minder in Wallonië. Kunt u dit bevestigen ?

Ten derde, de mobiliteit van de RMT-werknemers heeft een averechts effect op het ondervangen van het personeelstekort in de gevangenissen. Hoe zult u dit oplossen ?

Ten vierde, bent u op de hoogte van de problemen in verband met de mutaties bij bepaalde directies ? Wat overweegt u daaraan te doen ?

De voorzitter : De heer Renaat Landuyt heeft het woord.

De heer **Renaat Landuyt** (SP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dit is eigenlijk een vervolg op de talrijke voorgaande vragen. Vorige week stelde ik een vraag over de ontsnapping te Brugge en de invloed daarvan op het personeelsbestand. Mijnheer de minister, op het einde van uw antwoord zei u tot onze vreugde dat u zou overgaan tot het in dienst nemen van contractuelen omdat de lopende examens niet tijdig kunnen worden afgesloten.

Vandaar, mijnheer de minister, dat ik mijn specifieke vragen terzake wou koppelen aan het in werking treden van de 36-urige werkweek.

Mijnheer de minister, wanneer zal de aanwerving van contractuele penitentiaire beambten plaatsvinden en wat is de termijn van de contracten?

Welke instellingen komen hiervoor in aanmerking en hoeveel personen per instelling zullen worden in dienst genomen?

De **voorzitter**: De minister heeft het woord.

De heer **Van Parys**, minister van Justitie: Mijnheer de voorzitter, op de eerste vraag van de heer Goutry kan ik het volgende antwoorden.

Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen de verlof-, rust- en compensatiedagen, enerzijds en de werktijdverkorting, anderzijds.

De achterstand van het krediet aan verlof-, rust- en compensatiedagen is een steeds terugkerend probleem ingevolge stakingen, ziekteverloven en verschillende andere omstandigheden. De arbeidsduurvermindering brengt uiteraard ook een zekere achterstand mee inzake verlof-, rust- en recuperatieverlof. Om deze achterstand zo snel mogelijk terug te schroeven, werden reeds verschillende initiatieven genomen. Zo zijn de ambtenaren bijvoorbeeld verplicht de recuperatieverloven binnen de maand op te nemen.

In tegenstelling tot wat de heer Goutry beweerde, werd reeds vanaf eind oktober 1998 gestart met de invulling van het kader.

De toestand inzake de personeelsformatie moet in zijn geheel worden bekeken. Op 6 januari 1999 bedroeg het aantal Nederlandstalige personeelsleden dat voor de 36-urige werkweek opteerde 1 164 eenheden en het aantal Franstalige personeelsleden 1 366 eenheden. De arbeidstijd vrijgemaakt voor de statutaire en contractuele personeelsleden wordt gecompenseerd door de aanwerving van nieuwe statutaire en contractuele personeelsleden.

Specifiek voor de Nederlandstalige personeelsformatie is dat de reserve van de in aanmerking komende kandidaten is uitgeput. Daarom werd inmiddels overgegaan tot de organisatie van een nieuw examen. Dat neemt weliswaar enige tijd in beslag. Tijdens de overgangperiode zal alles in het werk worden gesteld om contractuelen in dienst te nemen. Hierop zal ik straks wat dieper ingaan, in antwoord op de vraag van de heer Landuyt.

Ik kom thans tot de derde en de vierde vraag van de heer Goutry in verband met de tewerkstelling van ex-RMT-werknemers. Dit moet worden gezien in

het kader van het stelsel van de mobiliteit en staat bijgevolg los van het personeelstekort. Werknemers die in aanmerking komen voor ambtshalve mobiliteit - herplaatsing, beziging of overplaatsing - genieten voorrang op de gegadigden die in aanmerking komen om de betrekking te bekleden ingevolge vrijwillige mobiliteit of werving. Bovendien gaat het om technisch geschoold personeel dat niet in aanmerking kan komen voor de uitvoering van bewakingsopdrachten, wel voor technische opdrachten.

Wij zijn inderdaad op de hoogte van de moeilijkheden bij de uitvoering van mutaties. Bij strafinrichting zijn mutaties prioritair op de aanwervingen. De vraag tot mutatie kan slechts worden ingewilligd nadat is voorzien in de vervanging van het personeelslid. Voor de aanwerving en de aanvulling van de personeelsformatie moet een beroep worden gedaan op het Vast Wervingssecretariaat.

Het vaststaand gegeven dat de opvulling van het kader alleen kan gebeuren na vervanging van de personeelsleden die een mutatie aanvragen, ligt aan de basis van de door u aangehaalde moeilijkheden bij het uitvoeren van de mutaties.

Aansluitend bij hetzelfde onderwerp zal ik thans een antwoord geven op de vragen van de heer Landuyt.

De huidige aanwervingen hebben eigenlijk een driedig doel. Inderdaad, zij moeten niet alleen de natuurlijke afvloeiingen opvangen, maar ook de effecten van de twee recente maatregelen, met name de mogelijkheid voor het bewakings- en technisch personeel om te kiezen voor de 36-urige werkweek en de invoering van een verlof dat het pensioen voorafgaat.

De personeelsleden die de dienst verlaten hebben of hun taak voortzetten met verminderde prestaties zullen pro rata vervangen worden naargelang ze statutaire of contractuele ambtenaren waren door mensen met hetzelfde statuut.

De gevolgen van deze maatregelen laten zich niet allemaal op hetzelfde ogenblik voelen. Het verlof voorafgaand aan het pensioen kan vanaf 1 april 1999 worden genomen op voorwaarde dat het personeelslid 55 jaar oud is en voldoende dienstjaren telt. De 36-urenmaatregel wordt ingevoerd op 4 data: 1 december 1998, 1 maart, 1 juni en 1 september 1999. Voor deze maatregel werden in het totaal 2 476 aanvragen ingediend. Bovendien moet men ermee rekening houden dat een aantal personeelsleden

afwezig is in anticipatie op het verlof voorafgaand aan het pensioen. Deze personeelsleden nemen achterstallige verlof- en recuperatiedagen op of zijn afwezig wegens ziekte.

De dossiers voor de aanwerving van 160 Franstalige en 92 Nederlandstalige bijkomende personeelsleden zijn ingediend bij het Vast Wervingssecretariaat. Specifiek voor het penitentiair complex te Brugge worden 13 voltijdse bijkomende krachten voorzien.

Omdat de wervingsreserve op dit ogenblik slechts 94 Nederlandstaligen telt, is het onwaarschijnlijk dat al de betrekkingen zullen kunnen worden opgevuld. De ervaring leert immers dat een gedeelte van de examenlaureaten uiteindelijk niet wenst in dienst te treden. Bovendien zal men nog een twintigtal bijkomende aanwervingen moeten doen.

In afwachting dat een nieuw examen laureaten oplevert, heeft de Inspectie van Financiën op 30 september 1998 toelating gegeven om een contingent contractuele beambten aan te werven voor een periode van maximum 6 maanden om de tekorten op te vullen. Deze personen moeten slagen voor een selectieproef.

Wat de concrete vraag van de heer Landuyt betreft, kan ik minder specifiek zijn. De aanwervingen tengevolge van de invoering van de 36-urenweek sinds 1 december 1998 werden reeds vooraf gedeeltelijk gestart. Dit gebeurde enerzijds omwille van de noodzakelijke vorming van de agenten en, anderzijds omdat de personeelsleden die verlof voorafgaand aan het pensioen nemen eerst hun verlofdagen opnemen.

Omdat de aanwervingen gebeuren ter vervanging van mensen die vertrekken of naar de 36-urenweek overstappen, komen al de instellingen in aanmerking. Het aantal personen per inrichting is niet vastgelegd. Het wordt bepaald naargelang het aantal mensen die vertrekken of kiezen voor verminderde prestaties. Bovendien houdt men rekening met de bijkomende contingenten contractuelen die werden aangeworven voor de versterking van de technische diensten in de gevangenis en voor de projecten "bezoek met kinderen".

De **voorzitter**: De heer Luc Goutry heeft het woord.

De heer **Luc Goutry** (CVP): Mijnheer de voorzitter, ik dank de minister voor het omstandig antwoord op mijn vier specifieke vragen.

De vroegere RMT-werknemers komen allemaal terecht in de gevangenis van Brugge. Ik wens te beklemtonen dat deze gevangenis geen behoefte heeft aan meer technisch geschoolden maar wel aan bewakers.

Er is een rare situatie ontstaan. Enerzijds komen er mensen voor functies waaraan men geen behoefte heeft en anderzijds worden bepaalde functies waaraan wel behoefte is, niet opgevuld. Het resultaat daarvan is een opstapeling van compensatiedagen.

Mijnheer de minister, ik wens u nogmaals te wijzen op deze toch wel specifieke situatie voor Brugge.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Mondelinge vraag van de heer Renaat Landuyt aan de minister van Justitie over "de samenwerking tussen de Nationale Orde van advocaten en organisaties voor juridische eerstelijnsbijstand" (nr. 1878)

Question orale de M. Renaat Landuyt au ministre de la Justice sur "la collaboration entre l'Ordre des avocats et les organisations d'aide juridique de première ligne" (n° 1878)

De voorzitter : De heer Renaat Landuyt heeft het woord.

De heer **Renaat Landuyt** (SP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, de regionale editie van een krant bevat uw foto ter gelegenheid van de opening van het justitiehuis te Gent. Vroeger zag ik in de regionale bladzijden van Kortrijk de foto van de heer De Clerck. Nu prijkt uw foto in de regionale bladen van Gent.

Na de opening van het justitiehuis komt de realiteit. De Huurdersbond van Oost-Vlaanderen bracht mij ervan op de hoogte dat uit de manier waarop de rechtsbijstand blijkt wordt geregeld, conflicten rijzen. De huurdersbonden zijn de opvolgers van de huurderswinkels. Zij worden al een aantal jaren gesubsidieerd en worden dus erkend door de Vlaamse Gemeenschap. U weet wellicht ook dat de grote specialisten inzake huuradvies in deze bonden werkzaam zijn. Over de kwaliteit van deze organisaties kan dus wellicht moeilijk worden gediscussieerd.

De organisatie die uit historisch oogpunt reeds het langst werkzaam is in Gent had de balie van Gent een aanbod

gedaan. U weet dat deze unieke balie niet is aangesloten bij de Vlaamse balies, maar nog verbonden blijft bij de Nationale Orde van advocaten. De stafhouder van de balie van Gent werd - in het Nederlands - gevraagd op welke manier, in het kader van de nieuwe wet op de rechtsbijstand, kon worden samengewerkt. Met alle eerbied voor een stafhouder, maar hij gaf een laconiek antwoord op de gestelde vraag. De stafhouder, de leider van de plaatselijke advocaten en de bewaker van de deontologie antwoordde dat samenwerking mogelijk was tussen de huurdersbond en "de infobaliedienst van het justitiehuis", een dienst verzorgd door de advocaten van Gent. Hij raadde de vertegenwoordigers van de huurdersbond aan alle vragen of al de mensen die bij deze bond langskomen door te sturen naar de infobaliedienst van Gent. In die zin zag hij een samenwerking wel mogelijk. Mijnheer de minister, wellicht is dit niet de samenwerking die bedoeld is met de nieuwe wet op de rechtsbijstand, waarin eerste- en tweedelijnsrechtsbijstand behoorlijk werden uitgewerkt. Zelfs voor de coördinatie van de rechtsbijstand in het arrondissement Gent zou er toch overleg moeten zijn tussen het OCMW, diensten als huurdersbonden en de balie. In de commissie kan worden overlegd hoe in de spreiding van rechtsbijstand aan de bevolking kan worden voorzien. In de praktijk evenwel blijkt een en ander niet zo soepel te verlopen. Vandaar mijn vragen.

Mijnheer de minister, ten eerste, gaat u akkoord met deze eenzijdige werkwijze van de balie te Gent? Vindt u dat de infobaliedienst van Gent, die blijkbaar niet zetelt in het justitiehuis te Gent, in bepaalde gevallen beter doorverwijst naar gespecialiseerde organisaties zoals de huurdersbond?

Ten tweede, strookt de opvatting van de stafhouder van de balie van Gent met de inzichten van de minister over de toekomstige toepassing van de wet op de rechtsbijstand, waarin werd bepaald dat u, samen met uw collega's, zou instaan voor een commissie voor juridische bijstand, die gemengd zou worden samengesteld en bevoegd zou zijn om het overleg en de coördinatie van alle organisaties die zich met rechtsbijstand bezighouden te coördineren en te doen samenwerken?

Ten derde, welke maatregelen zult u nemen om de doorverwijzing naar gespecialiseerde organisaties effectief te garanderen en te verzekeren dat de advocaten, in de uitoefening van hun

opdracht inzake juridische eerstelijnsbijstand, zich houden aan de letter en de wil van de wetgever? Of vergis ik mij en weet ik niet meer welke wet ik mee heb goedgekeurd?

De voorzitter : De minister heeft het woord.

De heer **Van Parys**, minister van Justitie : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, de Huurdersbond Oost-Vlaanderen heeft nog vóór de oprichting van een commissie voor juridische bijstand een voorstel voor een infobalie gedaan, omdat hij voordien al vragende partij was voor onderlinge samenwerkingsafspraken.

Mijn standpunt in dit dossier is dat via de commissie voor juridische bijstand het noodzakelijke overleg tussen de balies, de OCMW's en de andere betrokken organen met het oog op dergelijke overeenkomsten, moet tot stand komen. Immers, de commissies voor juridische bijstand hebben precies als opdracht de samenwerking te bevorderen. Dat belet niet dat men akkoorden in dat verband reeds vóór de oprichting van zo'n commissie kan sluiten. Zodra zo'n commissie is samengesteld, is het evenwel haar taak het overleg tot stand te brengen, de overeenkomsten te bevorderen en de opdrachten van de respectieve organisaties op elkaar af te stemmen.

Het probleem in Gent - voor zover er inderdaad een probleem is - is dat men een voorstel tot oprichting van een infobalie heeft gedaan nog vóór de commissie voor juridische bijstand is samengesteld, voorstel waar de stafhouder is op ingegaan in afwachting van de oprichting van deze laatste. In ieder geval, organisaties zoals de Huurdersbond, deze die bemiddelen bij gezinsmoeilijkheden en echtscheidingen, en deze die aan budgetbegeleiding doen, moeten elkaar in de in elk arrondissement op te richten commissies voor juridische bijstand, vinden en nagaan wat de toegevoegde waarde is van samenwerking.

Alleszins zullen alle zogenaamde moeilijkheden, die uiteindelijk enkel worden veroorzaakt door het feit dat men het samenwerkingsverband wenste te realiseren vóór de commissie voor de juridische bijstand, uit de weg zijn geruimd zodra die commissie is opgericht. Aangezien de geest van de wet is dat de commissies voor juridische bijstand de samenwerking bevorderen, zal daaraan ook in het arrondissement Gent uitvoering worden gegeven.

Ik deel u ten slotte mee dat thans gewerkt wordt aan de uitvoeringsbesluiten waarin criteria worden opgenomen

voor de erkenning van de verenigingen en de organisaties die in de commissies voor de juridische bijstand zullen zijn vertegenwoordigd.

De voorzitter: De heer Renaat Landuyt heeft het woord.

De heer **Renaat Landuyt** (SP): Mijnheer de voorzitter, het antwoord van de minister verontrust mij enigszins. Ik verklaar mij nader.

Ook in Brugge moest ik eenzelfde evolutie als in Gent vaststellen. Nog vóór het justitiehuis daar geopend wordt - overigens, mocht u de datum van de opening weten, mijnheer de minister, gelieve mij hem mee te delen, dan kan ik hem in mijn agenda schrijven -, blijkt er een tendens vanwege de advocatuur om de eerstelijnsrechtshulp te monopoliseren. Tijdens de opmaak van de wet op de rechtshulp hebben wij een niet onaardige discussie gevoerd over de eerstelijns- en tweedelijnsrechtshulp. Onder eerstelijnsrechtshulp moet volgens ons worden begrepen dat een eerste advies desgevallend door niet-advocaten wordt verstrekt, idee waartegen de beroepsgroep sterk heeft gelobbyd. Niettemin merk ik in de praktijk dat de stafhouder in Brugge de eerstelijnsrechtshulp exclusief voor de advocatuur wenst te vrijwaren. Vandaar dat men alle zeilen bijzet om zo vlug mogelijk een infobalie op te richten waarvoor uitsluitend de advocaten instaan, terwijl men pas na de samenstelling van de gemengde commissie voor de juridische bijstand en de bepaling van de criteria, die op zich laten wachten - wat dat betreft, wordt er geen termijn vooropgesteld -, meent te kunnen samenwerken en overleg te kunnen plegen.

Mijnheer de minister, wanneer komen die commissies voor de juridische bijstand er nu eigenlijk? Kunt u met feiten bevestigen of ontkennen dat de advocatuur in ieder justitiehuis dezelfde strategie toepast en zich een monopolie op de eerstelijnsrechtshulp toe-eigent, zelfs in samenspraak met de administratie die de wet wat trager uitvoert?

De voorzitter: De minister heeft het woord.

Minister Van Parys: Mijnheer de voorzitter, de heer Landuyt maakt zich ten onrechte zorgen. Ik heb geenszins de intentie de balie het monopolie te geven. Dat zou trouwens niet overeenkomen met de goedgekeurde wetgeving.

De heer Renaat Landuyt (SP): Maar ondertussen is het wel zo!

Minister Van Parys: Bovendien moet men ook begrijpen dat het uitwerken van uitvoeringsbesluiten enige tijd vergt. Het is niet de bedoeling dit te laten aanslepen; het kan op korte termijn gebeuren. Vandaag kan ik u geen exacte datum opgeven, maar wij maken er werk van. Wij proberen de wet gestalte te geven en de commissies de mogelijkheid te bieden de verschillende actoren toe te laten hun plaats te krijgen, ook in de eerstelijnsrechtshulp, zoals afgesproken.

De heer Renaat Landuyt (SP): Eén opmerking dan nog. U laat ondertussen toe dat een en ander door de balie wordt georganiseerd en zelfs in die mate dat men aanbiedingen van anderen mag afwijzen. Dat gebeurt laconiek met de melding dat mensen mogen worden doorverwezen, omdat men de eerste lijn verzorgt. Deze situatie wordt getolereerd en toegelaten door het ministerie. Men voorziet immers in plaats en mogelijkheden, enkel en alleen voor de balie. Binnen enkele maanden zal men het dan hebben over een bestendige toestand en een situatie die toch niet slecht is.

Minister Van Parys: Daarover ben ik het met u niet eens.

De heer Renaat Landuyt (SP): U hebt het toch al toegelaten.

Minister Van Parys: Juist de commissies zullen dit allemaal op elkaar afstemmen. Deze wet werd vrij recent goedgekeurd.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Mondelinge vraag van de heer Francis Van den Eynde aan de minister van Justitie over "de voorlopige vrijheid" (nr. 1800)

Question orale de M. Francis Van den Eynde au ministre de la Justice sur "la libération conditionnelle" (n° 1800)

De voorzitter: De heer Francis Van den Eynde heeft het woord.

De heer Francis Van den Eynde (VL.BLOK): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, op het einde van vorig jaar en meer precies op 28 december 1998 werd door de politie van Gent een kerel aangehouden, die nogal wat op zijn kerfstok had. Volgens bepaalde bronnen had hij toen gedurende een maand een tiental

verkrachtingen en roofovervallen gepleegd. Andere bronnen vermelden een twintigtal feiten en de hoofdcommissaris van Gent had het in de gemeenteraad over een veertigtal feiten, met dien verstande dat een deel daarvan werd gepleegd in de omgeving van Groot-Gent, het Aalsterse en het Dendermondse. Dit kereltje was voorwaar geen doetje. Volgens bepaalde bronnen had hij sinds enkele maanden de voorlopige invrijheidstelling verkregen, na een veroordeling wegens dezelfde feiten. Ik zou graag weten of dit strookt met de waarheid. Zo ja, welke maatregelen zullen worden genomen om iets dergelijks in de toekomst te vermijden? Indien dit waar zou zijn, verwijs ik naar de zaak-Dutroux, weliswaar met inachtnaam van de verhoudingen. Ook daar was sprake van voorlopige invrijheidstelling bij gelijkaardige feiten. Indien eerder vermelde bewering klopt, wil ik bovendien graag weten wie verantwoordelijk was voor het toekennen van de voorlopige invrijheidstelling en in welke maatregelen toen werd voorzien om gelijkaardige gevallen te vermijden.

- Voorzitter: de heer Landuyt

De voorzitter: De minister heeft het woord.

De heer Van Parys, minister van Justitie: Mijnheer de voorzitter, de persoon waarvan sprake werd op 7 januari 1998 in voorwaardelijke vrijheid gesteld, dit na ruim twee derde van zijn gevangenisstraf te hebben uitgezeten. Deze gevangenisstraf had hij opgelopen wegens zware diefstal en ze werd nog aangevuld met een strafrestant van een vroegere veroordeling. Hij had reeds meer dan twee derde van de straf uitgezeten. Het strafregister van betrokkene vermeldt geen vroegere veroordeling wegens verkrachting, zoals u aanhaalde. Wel is er een vroegere veroordeling wegens poging tot verkrachting, maar deze dateert van ruim vijftien jaar geleden.

Bij de voorwaardelijke invrijheidstelling op 7 januari 1998 bevond de betrokkene zich op één jaar en vijf maanden voor het strafeinde. Op dat moment kunnen twee keuzes worden gemaakt. Ofwel zit de man in kwestie zijn straf volledig uit, wat betekent dat hij een jaar en vijf maanden later zonder begeleiding, toezicht of omkadering vrijkomt. Ofwel wordt, de man vrijgelaten onder bepaalde voorwaarden, en weten we dat het mogelijk is om hem gedurende vijf jaar onder toezicht te plaatsen en een begeleiding en

omkadering te organiseren. In dit geval werd geopteerd voor deze laatste keuze en dus voor een ruime periode van toezicht en begeleiding.

Er is nogal wat tijd verlopen tussen de principiële beslissing tot voorwaardelijke invrijheidstelling bij ministerieel besluit en de uitvoering daarvan. De tussenperiode bedraagt één jaar. Dit is te verklaren doordat de administratie op zoek was naar een tewerkstellingsplaats in een beschutte werkplaats, een geschikte woning en een goede psycho-sociale begeleiding.

De voorwaarden kenden gedurende de periode waarover we het hebben, een normaal verloop. In de verslagen is er wel sprake van dat de betrokkene een labiel en zwakbegaafd persoon is. Alle risico's kan men dus nooit uitsluiten.

Welke maatregelen werden getroffen om recidive in de toekomst te voorkomen? U weet dat er een nieuwe wet is op de voorwaardelijke invrijheidstelling, die vanaf 1 maart in werking treedt. De betrokken leden van de commissies Voorwaardelijke Invrijheidstelling zijn sinds vandaag in dienst, en krijgen gedurende één maand de nodige vorming. Niet langer de minister van Justitie zal deze beslissing moeten nemen, maar wel de commissies voor de voorwaardelijke invrijheidstelling. Zij zullen effectief zetelen vanaf 1 maart.

Voor seksuele delinquenten beschikken de vonnisgerechten over de mogelijkheid om de personen in kwestie ter beschikking te stellen van de regering. Na hun strafeinde kan bij indicaties dat er een aantal risico's blijven bestaan, tot de verdere opsluiting onder het statuut van maatregel van terbeschikkinggestelde van de regering worden beslist.

De psycho-sociale diensten van de gevangenissen hebben bijkomende opleidingen gekregen. In een aantal strafinrichtingen is de psychosociale dienst gespecialiseerd in de evaluatie van seksuele delinquentie, precies om het risico van recidive zo goed als mogelijk in te schatten en aangepaste begeleidingsvoorwaarden uit te werken met het oog op de postpenitentiaire opvolging.

Maar hoe goed de voorbereiding van een voorwaardelijke invrijheidstelling ook is, de kans op recidive kan nooit volledig worden uitgesloten. Zowel in dit concrete geval, als bij de inmiddels genomen maatregelen werd alles in het werk gesteld om erop toe te zien dat het terugvalrisico zo veel mogelijk wordt beperkt.

De voorzitter: De heer Francis Van den Eynde heeft het woord.

De heer Francis Van den Eynde (VL.BLOK): Mijnheer de voorzitter, de minister zegde dat in 1987 voor de voorwaardelijke invrijheidstelling werd geopteerd omdat de misdadiger op die wijze zou kunnen worden begeleid. De minister moet het met mij eens zijn dat het systeem faliekante gevolgen heeft gehad gelet op het aantal verkrachtingen en roofovervallen die eind vorig jaar door de betrokkenen werden gepleegd.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Samengevoegde interpellaties van :

- **de heer Marc Verwilghen tot de minister van Justitie over "het verloop van het Bende-onderzoek" (nr. 2201)**

- **de heer Frans Lozie tot de minister van Justitie over "de evolutie van het onderzoek naar de zogenaamde Bende van Nijvel" (nr. 2231)**

Interpellations jointes de :

- **M. Marc Verwilghen au ministre de la Justice sur "l'évolution de l'enquête sur les tueurs du Brabant" (n° 2201)**

- **M. Frans Lozie au ministre de la Justice sur "l'évolution de l'enquête concernant les tueurs du Brabant" (n° 2231)**

De voorzitter: De heer Marc Verwilghen heeft het woord.

De heer Marc Verwilghen (VLD): Mijnheer de voorzitter, als de gebeurtenissen niet zo dramatisch waren, zou het bende-dossier kunnen worden vergeleken met een goedkoop gruwelverhaal. Het scenario bevat alle elementen die dagelijks aan het publiek worden voorgeschoteld: drama, sensatie, spanning, beloftes, leugens en ontgoochelingen.

Vergeef mij deze cynische inleiding, maar de actuele berichtgeving maakt ze voor een groot gedeelte noodzakelijk. Laten we dan ook even terugblikken.

Op het ogenblik dat de bende-commissie-bis nog volop met haar onderzoek bezig was, verklaart onderzoeksrechter Lacroix in januari 1997 tot eenieders verbazing in het parlement dat hij de leden van de Bende van Nijvel binnen een paar maanden zou ontmaskeren. Dit was niet alleen hoopgevend, maar vooral verrassend nieuws. Twee jaar later blijkt dit echter een foutief bericht te zijn geweest. De

onderzoekscommissie vroeg een uitgewerkt plan op te stellen met een strategie voor het toekomstig onderzoek en een evaluatie van de tot op die datum gevolgde sporen. Dit plan werd nooit aan het parlement voorgelegd. De minister besliste echter om de cel-Jumet met 65 eenheden te versterken, een zeer belangrijke ingreep in het licht van het onderzoek. Op grond van het antwoord van de toenmalige minister op 22 april 1998 bleek dat die versterking op 1 mei van dat jaar definitief van start zou gaan. Acht maanden later schijnen dertig speurders naar hun oorspronkelijke diensten te zijn teruggekeerd. Dit is opnieuw een teleurstelling.

In februari 1997 worden de eerste robotfoto's verspreid. De wetenschappelijke wereld reageerde bijna onmiddellijk met de stelling dat robotfoto's op basis van getuigenissen onder hypnose onbetrouwbaar zijn. Men heeft de vergelijking gemaakt met een show van Rostelli. Ik weet niet voor wie die vergelijking het meest denigrerend is. Ook hier werden echter geen resultaten behaald. Er werd een nieuwe reeks robotfoto's verspreid die ook geen resultaten opleverde. Het enige resultaat was de ondervraging van een journalist die verantwoordelijk werd geacht voor een perslek. De primeur was immers aan een ander nieuwsmedium beloofd. Twee weken geleden werd de foto van de zogenaamde reus aan het publiek getoond. Hierop kwamen wel reacties binnen. De verdachte, Amori, reageert onmiddellijk met de laconieke mededeling dat hij niet op de foto lijkt en dus buiten verdenking staat. Ik neem aan dat dit voor de betrokkene een opluchting was. Wat is hier nu eigenlijk aan de hand? Waarom verloopt dit onderzoek zo gebrekkig?

Ik wil de minister de volgende vragen stellen. Ten eerste, wat is de precieze stand van zaken in het onderzoek? Wordt de cel-Jumet al dan niet afgeslankt? Zo ja, waarom? Heeft de versterking met 65 eenheden dan enige zin gehad? Hoeveel speurders zijn er nog operatief? Welke onderzoeksdaten zullen nog worden verricht?

Ten tweede, is het onderzoek naar het klassieke misdaadmilieu nu definitief afgesloten? Zo ja, waarom? De onderzoekscommissie was nochtans van oordeel dat dit onderzoek niet grondig genoeg was gevoerd.

Ten derde, wordt het onderzoek naar het onderzoek nog voortgezet? Weet men wat er gebeurd is met de haarlokken die in Temse werden gevonden en met het hoedje uit Aalst? Wie is er verantwoordelijk voor het verdwijnen van dit bewijsmateriaal? Deze vraag is

van fundamenteel belang omdat de commissie voor de Justitie pas vorige week de wetgeving op DNA-onderzoek in strafzaken goedkeurde. Voorts blijft het een raadsel waarom de rijkswacht haar bewakingspost in Aalst een paar minuten vóór het plaatsgrijpen van de overval verliet. Werd dit onderzocht?

Ten vierde, hoever staat het met de internationale samenwerking in dit dossier? Werd om de uitlevering van François Buslick verzocht? Indien dit inderdaad het geval is, waarom doen de Amerikanen hierover dan zo moeilijk? Een computer van Martial Lekeu zou via de Amerikanen aan Jumet worden bezorgd. Werd deze computer bezorgd en wat heeft het onderzoek dienaangaande opgeleverd? Hebben de bendespeurders inmiddels de toelating van het Duitse gerecht gekregen om de Stasi-dossiers in te kijken? Waarom verloopt de internationale samenwerking in dit dossier zo gebrekkig?

Ten slotte heb ik nog enkele vragen die de slachtoffers aanbelangen. Slachtoffers worden te vaak als het vijfde wiel aan de wagen beschouwd. Hoewel ik deze vragen op het einde van mijn interpellatie stel, acht ik ze niet onbelangrijk. De hoop van de slachtoffers op een positieve evolutie in dit dossier is blijkbaar vals gebleken. Teneinde elke speculatie te vermijden, had ik graag van de minister vernomen wanneer het bendedossier verjaart. Duidelijkheid kan de slachtoffers enkel ten goede komen. Worden de slachtoffers nog geïnformeerd over het onderzoek? Zo ja, door wie en met welke frequentie?

Wat het grootste mysterie in de Belgische justitie dreigt te worden, is ook de grootste mislukking die wij ons kunnen inbeelden. De informatie, en vooral de desinformatie die rond dit dossier is verspreid, creëert een rookgordijn dat langzaam maar zeker ondoordringbaar wordt. Zijn de minister en onderzoeksrechter Lacroix na een bezoek aan de cel-Jumet in aanwezigheid van de pers te optimistisch of te goedgegelovig geweest? Of werden zij slecht geïnformeerd?

De voorzitter: De heer Frans Lozie heeft het woord.

De heer **Frans Lozie** (ECOLOGALEV): Mijnheer de voorzitter, ik sluit mij aan bij de heer Verwilghen. Ik zal zijn uiteenzetting aanvullen met enkele concrete vragen.

Het onderzoek waarbij rekening werd gehouden met de mogelijkheid van zwaar banditisme, heeft blijkbaar niet het verwachte resultaat opgeleverd.

Men kan zich afvragen of de andere eventuele mogelijkheden waarvan gewag werd gemaakt in het rapport van de tweede bendecommissie, grondig genoeg werden onderzocht. Zo vermeld ik de mogelijke betrokkenheid van rijkswachters en ex-rijkswachters met extreem rechtse sympathieën. Het rapport vermeldt duidelijk dat het onderzoek niet grondig genoeg werd verricht wat de individuele personen betreft. Wordt deze denkrichting opnieuw actueel of is dit onderzoek geen prioriteit meer? Sommige getuigen, ook familieleden van slachtoffers van de bende, hebben herhaaldelijk aan de heer Lacroix verklaard dat wijlen substituut Willy Acke over namen beschikte van prominente extreem rechtse families die via rijkswachters een rol speelden in dit dossier.

Volgens zijn bevindingen zou ook ex-rijkswachter Martial Lekeu, waarover daarnet sprake was, veel meer over het dossier hebben geweten dan tot nu toe werd onderzocht. Commandant François, in andere dossiers geen onbesproken figuur, zou ook voor het voetlicht komen, naast - opnieuw - de leden van de fameuze groep-G. Al deze elementen zijn in de onderzoekscommissies tot uiting gekomen.

Zowel Willy Acke als Martial Lekeu zijn intussen overleden, wat natuurlijk niet bevorderlijk is voor het verder exploiteren van deze informatie.

Ik kom tot de eerste vraag. Zal deze hypothese nu opnieuw bijzondere aandacht krijgen en zal die informatie opnieuw worden onderzocht nu gebleken is dat de tot nu toe aangewende methodes niet tot de verwachte resultaten hebben geleid?

De tweede vraag sluit aan bij de problematiek van de slachtoffers. Ik heb onlangs vernomen dat de heer Lacroix familieleden van slachtoffers heeft uitgenodigd om met hen een gesprek te voeren over de stand van zaken in het dossier, over de manier waarop hij te werkt gaat en om de verkregen informatie nog eens met hen door te nemen. Ik apprecieer dit ten eerste en vind dit een bijzonder positief initiatief. Wanneer de betrokken personen, die dus werden gehoord door de heer Lacroix, met kennissen en vrienden telefonisch over hun ervaringen in Jumet in januari 1999 spreken en twee tot drie dagen later via hun telefoon een bandopname te horen krijgen van de gesprekken die zij onder vrienden hebben gevoerd, dan stel ik vast dat er toch nog een en ander aan de hand is. De slachtoffers zijn dus op dit ogenblik nog altijd het voorwerp van intimidatie of van pogingen tot destabilisatie.

Ik kom dus tot mijn tweede concrete vraag. Ik vermoed dat die telefoontapoperaties bij familieleden van de slachtoffers zeker niet vanuit de cel-Jumet worden gevoerd. Waarschijnlijk zal op een andere plaats moeten worden gezocht. Ik stel u dus die vraag. Misschien zult u in het belang van het onderzoek niet willen of kunnen antwoorden. Indien echter door de onderzoeksceel geen dergelijke initiatieven worden genomen, dan rijst de vraag wat er daarbuiten aan de hand is.

Het is natuurlijk treffend, en het is jammer dit te moeten vaststellen, dat de betrokkenen, die het voorwerp zijn van dergelijke praktijken, het opgegeven hebben deze feiten bij de politiediensten, de rijkswacht of de gerechtelijke instanties aan te geven. Volgens die slachtoffers worden ze ofwel uitgelachen door de dienst waartoe ze zich wenden ofwel ondervinden zij daarvan achteraf de weerslag. De mensen hebben op de duur zelfs de moed niet meer om tegen deze terecht schandalige praktijken nog te reageren.

De laatste vraag sluit aan bij een vraag van collega Verwilghen en betreft de stand van zaken in het dossier. Hoe sterk is de ploeg nog? Kan er nog een kansberekening worden gemaakt, hoe moeilijk dit ook is? De cel heeft zelf enkele maanden geleden verklaard dat zij op relatief korte termijn resultaat zou boeken. Zij is niet in haar opzet geslaagd. Toch vraag ik of er op dit ogenblik nog een kansberekening mogelijk is over de mogelijkheden om dit dossier inderdaad aan de oppervlakte te brengen en de daders te ontmaskeren.

De voorzitter: De minister heeft het woord.

De heer **Van Parys**, minister van Justitie: Mijnheer de voorzitter, collega's, ik kan antwoorden op de vragen die mij zijn bezorgd. Immers, ik stel vast dat nu een aantal andere of supplementaire vragen worden gesteld die eerder niet waren aangegeven. Het wordt natuurlijk moeilijk om precieze informatie te verstrekken als er een onderscheid bestaat tussen wat men vraagt in het interpellatieverzoek en wat in de commissie wordt gevraagd. Er worden hier immers een aantal bijkomende, aanvullende punctuele vragen gesteld ten aanzien van precieze feiten. Ik meen dat dit niet de goede manier van werken is rekening houdend met het gegeven dat men zo goed als mogelijk moet kunnen worden geïnformeerd.

Allereerst zal ik de stand van het onderzoek en de huidige toestand in de cel-Jumet toelichten. Naar aanleiding

van de werkzaamheden van de parlementaire onderzoekscommissie werd door de onderzoeksmagistraten op 18 december 1997 een gedetailleerd verslag opgemaakt inzake de stand van het onderzoek. Dit rapport werd goedgekeurd door het college van procureurs-generaal. Op basis hiervan werd besloten nieuwe middelen en bijkomend personeel ter beschikking te stellen van de cel-Jumet. De cel werd uitgebreid met 65 personeelsleden, waarvan 38 onderzoekers, 4 analisten en 23 administratieve krachten. Door deze uitbreiding bedroeg het totaal aantal effectieven van de cel-Jumet 90 personen.

Tijdens een overlegvergadering op het kabinet op 12 februari 1998 werden schikkingen getroffen om uit de rijkswacht en de gerechtelijke politie de nodige mensen te detacheren. Bovendien werden door mijn administratie maatregelen genomen om burgerpersoneel ter beschikking te stellen en om de materiële middelen van de cel te verbeteren. Ik denk hierbij specifiek aan het ter beschikking stellen van een scanner, die tot op heden overigens ongeveer 300 000 pagina's heeft gescand.

Deze bijkomende versterking gold in principe voor een jaar en zal worden geëvalueerd in maart 1999.

Het gaat hier uiteraard om een bijzondere inspanning. Daarom werd afgesproken geregeld na te gaan of het aantal bijkomende effectieven nog noodzakelijk is.

Eind december 1998 vond een tussentijdse evaluatie plaats waarbij, per onderzoekspiste, de nodige mankracht werd afgewogen tegen het aantal nog uit te voeren onderzoeksverrichtingen. Ingevolge deze evaluatie werd beslist tussen 1 januari 1999 en 1 februari 1999 een aantal onderzoekers te laten terugkeren naar hun eenheid van herkomst. Het totaal aantal effectieven bestaat thans nog uit 63 personen. De reden waarom deze mensen zijn teruggekeerd naar de eenheid is allereerst het feit dat een aantal opdrachten is vervuld. Bepaalde mensen werden ingezet voor specifieke verificaties. Als zij zijn uitgevoerd, moet de mankracht worden aangepast. Ik denk bijvoorbeeld aan de nieuwe wetgeving inzake de telefoontap. Zoals u weet, zijn wij niet meer verplicht het integrale telefoongesprek neer te schrijven.

Welnu, in de mate dat dit nu niet meer noodzakelijk is, hebt u ook niet meer hetzelfde aantal mensen nodig voor deze opdracht. Ik herhaal, het gaat vooral om specifieke opdrachten die

niet langer moeten worden uitgevoerd of die reeds uitgevoerd zijn. De cel van 63 personen bestaat uit mensen die het dossier grondig kennen en die dus dieper ingaan op de verschillende denksporen, zoals ze zijn geëvalueerd en zoals ze op dit ogenblik worden onderzocht.

Het is evident dat men een beroep kan doen op externe bijstand, onder meer van de dienst Enquêtes van het Comité P, de Antiterroristische Gemengde Groep en de Centrale Dienst voor de bestrijding van de georganiseerde financiële en economische delinquentie.

Dit is een zeer logisch verhaal. Men heeft een strategie uitgewerkt, met de diverse personen die daarvoor noodzakelijk zijn en met de opdrachten die vereist zijn, en naarmate bepaalde opdrachten worden vervuld past men de getalsterkte van de cel aan. Op dit ogenblik zijn er 63 mensen nodig om de diverse taken te vervullen op basis van de tussentijdse evaluatie, maar men moet steeds voor ogen houden dat men de zware inspanning inzake capaciteit moet verbinden aan de opdrachten waarmee men bezig is.

De vermindering van het aantal tewerkgestelden betekent helemaal niet dat men op dit ogenblik minder aandacht aan het onderzoek besteedt. Het bewijst, integendeel, dat er een strategie wordt gevolgd. Als bepaalde opdrachten zijn uitgevoerd en afgesloten, moet men zich vervolgens concentreren op de elementen die op basis van het onderzoek de belangrijkste blijken te zijn. Dit is trouwens de toepassing van de strategie van het onderzoek zoals ze door professor Fijnaut uitdrukkelijk was uiteengezet in de commissie, en volgens mij is dit een goede manier van werken.

U hebt ook een vraag gesteld in verband met de robotfoto's. Het publiceren van robotfoto's, in de twee fasen van het onderzoek, heeft meer dan 1 000 inlichtingen opgeleverd die minutieus werden nagetrokken. Dit onderzoek heeft een dertigtal interessante verdachten opgeleverd. De robotfoto's zijn dus een nuttig instrument gebleken. Het is juist dat: een van de foto's opnieuw werd verspreid op 13 januari jongstleden.

Het verwondert mij een beetje, mijnheer Verwilghen, dat u zomaar gratis zegt dat deze techniek onwetenschappelijk zou zijn. Deze techniek werd in vele onderzoeken aangewend en vaak met positief resultaat. Het zou volgens mij onverantwoord zijn in deze materie de techniek van de robotfoto's niet aan te wenden. Ik weet werkelijk niet op basis van welke wetenschappelijke studie

men ervan zou uitgaan dat deze techniek in dergelijke dossiers geen toegevoegde waarde kan betekenen. Ik herhaal dat na de verspreiding van robotfoto's ruim 1 000 tips zijn binnengelopen, waaruit een dertigtal verdachten konden worden gedistilleerd. Dit is meer dan de moeite waard. Mij zal men alleszins nog moeten overtuigen van het feit dat deze techniek onwetenschappelijk is. Ik vind trouwens dat men in dit dossier alle mogelijke technieken, zoals robotfoto's, DNA-onderzoek, de "polygraaf" en hypnose, moet aanwenden. Men moet alles op alles zetten en alle mogelijke middelen aanwenden. Ik geloof werkelijk niet dat de techniek van de robotfoto's verkeerd is, te meer daar deze robotfoto's werden gedistilleerd uit de gegevens van, onder meer, sommige slachtoffers die er zeer sterk hebben op aangedrongen en er zeer sterk in geloofden. Ik meen dat de techniek van de robotfoto's in deze meer dan verantwoord is en vruchten heeft afgeworpen.

Een andere vraag betreft de uitlatingen van onderzoeksrechter Lacroix, enerzijds, en van mijzelf, anderzijds, na het bezoek aan de cel van Jumet.

In de eerste plaats zou men onderzoeksrechter Lacroix zelf om toelichting moeten vragen. Hij heeft deze verklaring afgelegd voor de parlementaire onderzoekscommissie. Bij die gelegenheid onderstreepte hij dat hij zeer sterk gelooft in de nieuwe technieken, de polygraaf, de hypnose en het DNA-onderzoek. Volgens hem kon dit nieuwe perspectieven openen voor het onderzoek. Als de onderzoeksrechter gelooft in een aantal technieken en initiatieven en in de wijze waarop het onderzoek wordt gevoerd, komt het hem naar mijn mening ook toe om initiatieven te nemen. Misschien was men iets te voortvarend inzake de termijn, maar in de onderzoekscommissie heeft hij in elk geval bevestigd dat men met nieuwe technieken bezig is en dat hij erin gelooft. Als onderzoeksrechter is de heer Lacroix uiteraard verantwoordelijk voor zijn uitspraken.

Ik wil graag even ingaan op uw beweringen over mijn evaluatie na het bezoek aan de cel-Jumet. Naar aanleiding van mijn bezoek aan de cel-Jumet ben ik nog steeds zeer opgetogen over de wijze waarop men daar werkt en het enthousiasme van de onderzoekers. Ik heb dit de visu kunnen vaststellen en ik kan mij daarover alleen verheugen. Ik heb geen uitspraak gedaan over het verloop van het onderzoek, wat ik trouwens ook niet zou kunnen, maar ik heb mij zeer positief uitgelaten over de wijze waarop

de cel-Jumet functioneert met de middelen waarover ze beschikt. Ik heb vastgesteld dat men in Jumet, in tegenstelling tot vroeger, zeer enthousiast is over wat Justitie aan mensen en middelen ter beschikking stelt. Op dat vlak moeten wij ook vanuit de politieke overheid het enthousiasme stimuleren. Stelt u zich maar eens voor dat men met een groep mensen moet werken die geen geloof meer hebben in het onderzoek. Momenteel zijn al degenen die alle hoop op een oplossing hadden verloren niet langer aanwezig in de cel. Het is dan ook de enige opdracht van de minister van Justitie om degenen die nog enthousiast zijn, aan te moedigen. Wij hebben bijvoorbeeld een demonstratie gezien met de scanner. Dat leidt tot heel wat mogelijkheden. Hierdoor is men in staat een aantal zaken uit aanverwante dossiers naast elkaar te plaatsen. Als men ziet hoe gedreven de ploegen die de verschillende sporen onderzoeken werken, kan men alleen opgetogen zijn. Ik weiger dan ook een toon aan te slaan die deze mensen zou kunnen demotiveren. Wij hebben de plicht deze mensen te motiveren als wij vaststellen dat zij het onderzoek met grote gedrevenheid voeren.

Zij zeggen dat zij met dit instrument alles kunnen doen wat momenteel mogelijk is. Het is evident dat men hierbij rekening moet houden met de realiteit, met name dat het gaat om een complex dossier dat dateert uit de periode 1982-1985. Zelfs als men nu over alle middelen beschikt, is het niet evident dat men tot resultaten kan komen. Als men echter gelooft in de instrumenten waarover men beschikt, kunnen wij dat alleen maar toejuichen en stimuleren. Ik vind het dan ook niet aangewezen om deze mensen te demotiveren. De wijze waarop de cel-Jumet momenteel functioneert, is de enige mogelijke manier om in deze omstandigheden nog tot resultaten te komen.

Terzake weiger ik een toon aan te slaan die de betrokkenen op een of andere manier zou kunnen ontmoedigen omdat ik daartoe geen enkele reden heb. Ik had met bijna ieder van hen afzonderlijk een gesprek, maar ik hoorde niet de minste wanklank. Deze gesprekken verliepen in afwezigheid van de magistraten, zodat betrokkenen zich ongeremd konden uiten. Welnu, zij waren erg enthousiast over de hen ter beschikking gestelde middelen, alsook over de te volgen strategie. Zij hebben mij gezegd dat zij personeel ter beschikking krijgen in de mate dat zij met één of ander onderzoek bezig zijn en dat zij terugkeren tot de oorspronkelijke eenheid zodra de werkzaamheden zijn

beëindigd. Thans beschikken zij over een kern van drieënzestig personen die het dossier grondig kennen en die de strategie omtrent het onderzoek invullen en uitwerken.

Wat de contacten met de slachtoffers betreft is er geen enkel probleem. Vooreerst waren er veel contacten met een aantal slachtoffers in het kader van de exploitatie van de robotfoto's en rond de werking met de polygraaf. Hierbij werden de slachtoffers trouwens zeer nauw betrokken. Naar verluidt waren zij enthousiast over de aanwending van de gebruikte methodes en ook psychologisch werden zij goed begeleid. Uiteraard werden zij opnieuw met de feiten geconfronteerd, maar de psychologische opvang verliep uitstekend. Telkens wanneer iemand van de familieleden een onderhoud vraagt, wordt dit automatisch toegestaan. Daarvoor heeft de heer Lacroix werkelijk alles veil. Mocht u echter andere berichten in dat verband hebben gekregen, mijnheer Lozie, dan verzoek ik u mij deze over te maken.

In april 1998 vond een algemene vergadering plaats tijdens dewelke de slachtoffers of hun familieleden werden ingelicht over de stand van het dossier. In april van dit jaar zal dat opnieuw gebeuren.

Het verleden heeft ons geleerd wat er allemaal kan verkeerd lopen ten aanzien van de slachtoffers en hun familieleden, maar sedert de werkzaamheden van de parlementaire onderzoekscommissie wordt werkelijk alles in het werk gesteld om deze personen degelijk in te lichten en op te vangen.

Inzake de sporen die momenteel worden gevolgd is het uiteraard uitgesloten dat ik u vandaag een overzicht geef van de richting die het onderzoek uitgaat. Dit zou in eerste instantie volledig indruisen tegen de geheimhouding van het onderzoek en vervolgens zou dit het onderzoek kunnen schaden. De leden van de parlementaire onderzoekscommissie weten zeer goed welke de belangrijke sporen terzake zijn. Momenteel kan ik in dat verband slechts bevestigen dat zowel het spoor extreem-rechts als dat van het klassieke banditisme verder worden uitgediept. Daarover bestaat niet de minste twijfel. Ik begrijp niet waar men het vandaan haalt om te suggereren dat het ene of andere spoor niet meer zou worden onderzocht. Het is niet correct dergelijke veronderstellingen te verspreiden; daartoe bestaat niet de minste grond. Hoe dan ook, ik wens deze geruchten de wereld uit te helpen. Ik herhaal dat zowel het spoor van extreem-rechts als dat van het

klassieke banditisme - wat dit ook moge inhouden want het gaat als het ware om sloganmatige benaderingen - met grote overtuiging verder worden uitgediept.

Voorts doet het gerucht de ronde dat de telefoon bij de familieleden van de slachtoffers wordt afgetapt.

De heer **Frans Lozie** (ECOLOGALEV): Mijnheer de minister, er werd gereageerd op de opnames van de telefonische gesprekken van betrokkenen, kort na het bezoek aan de cel-Jumet. Er werd wel degelijk getapt.

Ik heb mijn vraag gesteld om van u uitsluitel te krijgen dat de cel-Jumet niet meedoet aan de telefoontaps. Het is mijns inziens enorm belangrijk dat een onderzoek volgt.

Minister **Van Parys**: Collega's, ik heb geen enkele reden om te twijfelen aan de integriteit en de inzet van de gerechtelijke autoriteiten van Charleroi. Zowel procureur Marchandise, advocaat-generaal Michaux als onderzoeksrechter Lacroix steken heel veel energie in dit dossier.

Deze gerechtelijke instanties beklemtonen dat het gerucht van de telefoontaps bij familieleden volkomen uit de lucht is gegrepen. Meer nog, zij zijn enorm gegriefd en beledigd door de berichten dat deze telefoontaps gebeuren in samenwerking met de cel-Jumet.

Dergelijke berichten hebben zware gevolgen. De speurders van Charleroi zijn ook maar mensen. Het is pijnlijk te moeten horen dat men niets beters heeft gevonden dan de telefoons van familieleden af te luisteren, terwijl men met grote gedrevenheid voortwerkt in dit dossier.

Mijnheer Lozie, ik herhaal wat ik reeds eerder in deze commissie heb gezegd. Als u over tastbare bewijzen beschikt die de geruchten staven, moet u ze mij meedelen. Het is al te gemakkelijk zich steeds achter het argument te verschuilen dat de zogenaamde "kroongetuigen" de moed hebben verloren en daarom de gerechtelijke en politieke autoriteiten niet op de hoogte willen brengen.

Als men aan deze situatie geen paal en perk stelt, zullen er binnenkort alleen nog geruchten overblijven die niet controleerbaar zijn. Ik weiger in een dergelijke situatie verzeild te geraken.

Als u beweert over geen betrouwbare kanaal te beschikken, kunt u mij de informatie bezorgen zodat ik de gerechtelijke autoriteiten op de hoogte kan brengen. Een gerucht over bepaalde daden de wereld insturen zonder daarvoor de tastbare bewijzen te geven

zodat de gerechtelijke autoriteiten geen onderzoek kunnen starten en het gerucht blijft bestaan, is een absurde situatie. U geeft ons niet de mogelijkheid het gerucht te ontkrachten.

De heer **Frans Lozie** (ECOLO-AGALEV): Mijnheer de voorzitter, ik zal hierop dieper ingaan in mijn repêch.

Minister **Van Parys**: Teleroontaps bij familieleden zijn geen lachertje.

De heer **Frans Lozie** (ECOLO-AGALEV): Het gebeurt. U zegt dat de cel-Jumet daarbij niet betrokken is.

Minister **Van Parys**: Mijnheer Lozie, geef de namen van de familieleden die het slachtoffer werden van telefoontap zodat we een onderzoek kunnen starten.

U mag dergelijke berichten niet zo maar de wereld insturen. Op die manier helpt men het onderzoek niet vooruit. Integendeel, men maakt de onderzoekers verdacht. De onderzoekers hebben meer baat bij stimulansen om toch door te gaan.

Ik vraag u uitdrukkelijk mij uw informatie mee te delen zodat ik een onderzoek kan laten instellen. Als het bericht juist is, moeten er zware straffen volgen. Als het bericht een kwakkel is, kunnen we de publieke opinie geruststellen. In dit geval krijgt de verspreider van het gerucht de boemerang terug en wordt hij verantwoordelijk.

Ik herhaal en beklemtoon dat de gerechtelijke autoriteiten van Charleroi mij bezworen dat het bericht uit de lucht is gegrepen en dat de cel-Jumet zich niet met dergelijke zaken bezighoudt.

Mijnheer de voorzitter, collega's, ik wens wat dieper in te gaan op een publicatie over de Bende van Nijvel.

Op een bepaald ogenblik was er nogal wat onduidelijkheid gerezen over de verjaring van het dossier. De verjaring van dit dossier treedt in november 2005 in. De gerechtelijke autoriteiten hebben alle nodige daden tot stuiting verricht om de verjaring maximaal uit te stellen. Het gevolg daarvan is dat de verjaring intreedt in november 2005. Als voordien de feiten worden opgelost en de zaak voor de rechtbank komt, moeten de twee jaar erbij worden geteld die in de Securitas-wet zijn vervat, meer bepaald voor de behandeling in eerste aanleg en in hoger beroep. Mocht in de loop van het onderzoek voor het eerste feit een oplossing worden gevonden en er blijkt geen intellectueel verband te zijn met de andere feiten, dan moet de verjaring worden berekend op basis van

het geïsoleerde feit. In dit geval zou de verjaring in december 2003 ingaan. Wij gaan er nog altijd van uit dat het een geheel van feiten is, toegeschreven aan een reeks daders die onder de noemer "Bende van Nijvel" worden gecatalogeerd en waarbij de ene reeks overvallen iets met de andere reeks heeft te maken.

Ik wil nog even ingaan op een artikel dat in "Humo" is verschenen. De verklaringen van senator Coveliërs in dit artikel dienen te worden rechtgezet. Senator Coveliërs antwoordde op een vraag van een van de journalisten van "Humo" dat professor Fijnaut de parlementaire onderzoekscommissie heeft gemanipuleerd. Volgens senator Coveliërs zou hij enerzijds, hebben gezegd dat het spoor van extreem-rechts voldoende was nagevolgd en, anderzijds, dat dit een overbodig of een te verwaarlozen spoor zou zijn. Ik protesteer hiertegen met klem. Wat het spoor van extreem-rechts betreft was het rapport van de parlementaire onderzoekscommissie bijzonder gedetailleerd. De leden van die commissie kunnen dat bevestigen.

Wat is het spoor van extreem-rechts? Het gaat om een serie subsporen, gelieerd aan een hoofdspoor. De parlementaire onderzoekscommissie kwam tot het besluit dat een aantal van deze subsporen wel degelijk goed is onderzocht, maar dat een aantal andere onvoldoende werd onderzocht. Ik denk bijvoorbeeld aan het spoor van de ex-rijkswachters, het spoor van de *practical shooting-clubs* of het spoor-Gladio. In het verslag van de onderzoekscommissie werd duidelijk omschreven dat dit spoor onvoldoende werd onderzocht en dat verder onderzoek van dit spoor absoluut noodzakelijk was. Het is volkomen onjuist te beweren dat hetzij de experts, hetzij de parlementaire onderzoekscommissie het spoor van extreem-rechts van de kaart hebben geveegd. Integendeel, ik nodig u uit het verslag van de onderzoekscommissie over de ex-rijkswachters te lezen. Er staan bijzonder interessante zaken in. Op een bepaald ogenblik vroegen wij ons af of wij niet te ver gingen en wij ons niet in de plaats stelden van de onderzoekers zelf. Beweren dat de parlementaire onderzoekscommissie door een van de experts werd gemanipuleerd, is niet alleen beledigend voor de expert zelf, maar is ook een belediging voor de onderzoekscommissie en voor de Kamer, die dit rapport heeft goedgekeurd.

Naar aanleiding van dit debat wilde ik hierop toch even de aandacht vestigen. Ik geef toe dat u dit niet hebt gezegd,

mijnheer Verwilghen, maar wel de heer Coveliërs. Het moment leek mij echter geschikt om hierop even in te gaan. Tot daar de antwoorden op de vragen zoals ze mij werden bezorgd en die ik heb kunnen toetsen aan de bronnen waarover ik beschik, met name het parket, het parket-generaal en de onderzoeksrechters.

De voorzitter: De heer Marc Verwilghen heeft het woord.

De heer **Marc Verwilghen** (VLD): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, een ordentelijke manier van werken houdt inderdaad in dat wordt geantwoord op de vragen die werden gesteld. Ik roep wel een verzachtende omstandigheid in: er hebben zich sinds het indienen van mijn interpellatieverzoek twee opstoten voorgedaan, waarop ik mij heb gebaseerd voor het stellen van een aantal bijkomende vragen. Misschien is het wel even ordentelijk om geen antwoord te krijgen op vragen die niet werden gesteld, dat laat ik in het midden. Een interpellatie lijkt mij geen forum om lik op stuk te kunnen geven, wanneer andere verklaringen het daglicht hebben gezien. Ik geef toe dat de vragen die ik heb gesteld in verband met de internationale samenwerking en het onderzoek van het onderzoek er inderdaad bij zijn gekomen. Ik zal wat dit betreft een nieuw interpellatieverzoek indienen, zodat deze kwestie niet verder hoeft te worden opgeschroefd.

Mijnheer de minister, uit uw antwoord meen ik te hebben begrepen dat de substantiële versterking van de cel-Jumet van 30 naar 90 personen, dus een toename met 200%, en vervolgens de afvloeiing van een derde naar 63 personen, wel degelijk een versmalling kan worden genoemd. U hebt toegelicht waarom dit gebeurde, maar voor mij, als man uit de praktijk, blijft één zaak echter belangrijk, met name dat een dergelijke substantiële verhoging van een onderzoekscel betekent dat men denkt voor een doorbraak te staan en resultaat te kunnen boeken. Zoals steeds blijf ik erbij dat de grote spanningen die het gerecht zich veroorlooft aan een resultaatverbinen moeten beantwoorden. Daaruit zou iets moeten kunnen voortvloeien. De toekomst brengt misschien meer duidelijkheid op dit punt.

Daarnaast zeg ik niet zo maar dat getuigenissen onder hypnose geen wetenschappelijk karakter hebben. Wie ben ik trouwens om dat te zeggen? Ik heb mij gebaseerd op niet de eerste de beste, meer bepaald professor Dewachter, psychiater en hypnose-expert. Deze man wordt geregeld bij de rechtbanken

aangesteld en is hierin vrij formeel en eerder terughoudend. Ik heb trouwens niet verder moeten zoeken dan de Nederlandse wetgeving om een stukje rechtsvergelijking te kunnen maken. De robotfoto wordt daar zelfs niet als een begin van bewijs in aanmerking genomen. In andere landen is men dus iets terughoudender inzake de wetenschappelijkheid van dit bewijs.

Mijnheer de minister, natuurlijk heb ik de voorzitter van de rechtbank en de leider van dit onderzoek, onderzoeksrechter Lacroix, aan het woord gehoord. De toon die toen werd gebruikt - u kunt zich alleen verantwoorden voor wat u hebt gezegd, net zoals ik moeilijk verantwoordelijk kan worden gesteld voor wat de heer Coveliers zou hebben gezegd - hebben wel voor een bijkomend effect op de familie van de slachtoffers gezorgd. Aalst ligt zeer dicht bij Dendermonde. Deze gemeenten strijden wel eens op de folkloristische scène, maar verder is hun bevolking elkaar zeer na. Ik ken een aantal families die nog steeds onder het fenomeen "Bende van Nijvel" en de aanslag die in Aalst werd gepleegd, lijden. Als zij in januari 1997 de onderzoeksrechter en leider van het onderzoek hoorden zeggen dat hij de bende zou ontmaskeren, heeft dat bij hen bijzonder grote hoop doen ontstaan. U hebt de polygraaf aangehaald als voorbeeld van samenwerking met het slachtoffer en de bijzonder grote psychologisch helende factor die hiervan het gevolg kan zijn. Als men dan echter vaststelt dat de aangekondigde grote inspanning, dit bijna-zegebulletin dat men verkondigde, weinig oplevert, is de slag voor de slachtoffers des te zwaarder. Ik vrees dat professor Elchardus gelijk heeft wanneer hij zegt dat in een vertegenwoordigingsdemocratie niets meer het vertrouwen ondermijnt dan dergelijke operaties. Vandaar de bekommerning waaraan ik stem heb willen geven. Ik wil dit dossier geenszins verder de dieperik in helpen, maar wil wel duidelijkheid verschaffen bij een segment van de bevolking dat hierdoor nog steeds getraumatiseerd is. Voor het overige zal ik u in de toekomst vereren met een nieuw interpellatieverzoek, waarin ook de nieuwe vragen zullen zijn opgenomen.

De voorzitter : De heer Frans Lozie heeft het woord.

De heer Frans Lozie (ECOLO-AGALEV) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, vooraf wil ik zeggen dat mijn vragen niet zijn gebaseerd op geruchten maar op feiten.

Ik heb geenszins de indruk willen wekken als zou de cel-Jumet verantwoordelijk zijn voor de telefoontap en de intimidaties, noch heb ik dat in de pers zo voorgesteld. De reden voor deze vraag was u ervan op de hoogte te brengen, mijnheer de minister, dat dergelijke activiteiten zich blijven voordoen en dat een aantal daders blijkbaar zeer goed weet wat er in Jumet gebeurt en slachtoffers intimideren. Ik heb trouwens de concrete gegevens over wie, wanneer, waar en welke informatie bij mij en zal ze u na de vergadering bezorgen. Dan kunnen de onderzoekers van de cel-Jumet die inlichtingen eventueel gebruiken.

Mijnheer de minister, ik blijf er eveneens van overtuigd dat men dit dossier ondanks alles kan oplossen, maar het zal veel moed vergen van de onderzoekers om hun werk voort te zetten. Vandaar dat uw antwoord dat de kern van de cel van 63 man wordt gehandhaafd, mij toch enigszins geruststelt. Bovendien ben ik tevreden met uw ontkennen van de suggestie in de pers als zou de cel het denkspoor in verband met het zwaar banditisme verlaten, en met uw bevestiging dat daarnaast ook het denkspoor van extreem-rechts - wat dit concreet betekent, daarop is het principe van het geheim van het onderzoek van toepassing - verder wordt onderzocht.

Hopelijk zien wij door de recente berichten en door het feit dat de snelle resultaten die de heer Lacroix al te optimistisch in het vooruitzicht had gesteld en die er niet zijn gekomen, de ontmoediging bij de cel-Jumet niet binnensluipen. Vandaar dat het mij ten zeerste verheugt dat u de onderzoekers wilt blijven steunen en motiveren, want dat is hard nodig.

Uiteraard is het voor de slachtoffers en hun nabestaanden een zware ontgoocheling dat de nieuwe technieken niet tot het verhoopte resultaat hebben geleid, ondanks de belofte dat er nu snel klaarheid zou komen. Hopelijk zullen de onderzoekers tijdens de volgende algemene gespreksronde met de slachtoffers en hun familieleden in het voorjaar meer resultaten kunnen meedelen.

Tot zover mijn repliek op uw antwoord, mijnheer de minister. Ik bezorg u de concrete gegevens zo dadelijk.

De voorzitter : De minister heeft het woord.

Minister Van Parys : Mijnheer de voorzitter, de heer Verwilghen merkt, ten eerste, terecht op dat de beperking van de onderzoekscel-Jumet tot

63 onderzoekers een feit is. Maar het is geen feit dat het onderzoek wordt afgebouwd. Integendeel, de onderzoekers concentreren zich enkel op het essentiële op basis van de inmiddels uitgevoerde opdrachten. Men zet alles op alles met de onderzoekers die het dossier ten gronde kennen en over alle instrumenten beschikken om voort te werken.

Ten tweede, professor Dewachter is inderdaad terughoudend in verband met het gebruik van de robotfoto's die werden getekend na hypnose van getuigen. Ik stel enkel vast dat men in de Verenigde Staten wel in deze techniek gelooft. Nogmaals, alle technieken die men kan aanwenden en waar ook hun nut hebben bewezen, moeten ook in dit dossier worden ingezet. Het zou, mijns inziens, verkeerd zijn een of andere techniek uit te sluiten.

Op basis van deze robotfoto's is men er trouwens in geslaagd om dertig verdachten te individualiseren. Het verder onderzoek moet uitmaken of dit tot concrete resultaten zal leiden.

De heer Lacroix heeft gezegd wát hij heeft gezegd. Hij heeft nadien zelf het initiatief genomen om alle familieleden samen te roepen, en perfect en stipt te informeren over de stand van het onderzoek. Hij is voortdurend bereid deze mensen te ontvangen. Hij zal deze oefening over twee maanden opnieuw doen.

Alles wordt in het werk gesteld om de familieleden zo goed mogelijk te informeren. Ik ben het ermee eens dat dit absoluut noodzakelijk is. We waren allemaal even erg onder de indruk van de schrijnende getuigenissen van de familieleden van de slachtoffers. We moeten alles doen om deze mensen goed op te vangen, wat op dit ogenblik ook gebeurt. Elk initiatief in die zin zullen we blijven en blijvend ondersteunen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Mondelinge vraag van de heer Marc Verwilghen aan de minister van Justitie over "de vertegenwoordiging van de griffiers bij de Hoge Raad voor de Justitie" (nr. 1889)

Question orale de M. Marc Verwilghen au ministre de la Justice sur "la représentation des greffiers au sein du Conseil supérieur de la Justice" (n° 1889)

De **voorzitter** : De heer Marc Verwilghen heeft het woord.

De heer **Marc Verwilghen** (VLD) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, mijn vraag is kort maar ze is zeker niet van belang gespeend na de oefening die we hier binnen dit parlement hebben gemaakt om de depolitisering van de magistratuur te bevorderen bij het oprichten van de Hoge Raad voor de Justitie.

We kennen het oude zeer van de griffiers, die hebben gevraagd om te worden gerekend bij de interne leden van de Hoge Raad voor de Justitie. Deze discussie werd vaak gevoerd naar aanleiding van de uitvoering van het Octopusakkoord en bij het tot stand brengen van de wetgeving daarover. De voorzitter knikt instemmend : hij was herhaaldelijk degene die deze problematiek ter sprake bracht. De griffiers hanteerden hiervoor het argument dat de Hoge Raad voor de Justitie bevoegd is voor "de rapportering en de advisering over de algemene werking van de rechterlijke organisatie, en over wetsvoorstellen en wetsontwerpen die daarop betrekking hebben".

Het Arbitragehof hakt in een arrest van 16 december 1998 de knoop definitief door, en zegt dat de griffier een orgaan is van de gerechtelijke macht en dat een verschillende behandeling van magistraten en griffiers niet is toegestaan. Ik zou willen weten in welke mate dit arrest zich verhoudt tot de Hoge Raad voor de Justitie die in het leven zal worden geroepen. Tot welke categorie zullen de griffiers behoren ?

De **voorzitter** : De minister heeft het woord.

De heer **Van Parys**, minister van Justitie : Mijnheer de voorzitter, ook ik heb kennis genomen van dit arrest van het Arbitragehof. De wet van 1974 op het syndicaal statuut sloot de griffiers van de rechterlijke orde uit van de toepassing van deze wetsbepaling. De ratio legis van deze wet was dat er met de vakbonden moest worden onderhandeld bij gesprekken over de beamten, de opstellers en de parketsecretarissen, maar niet als het ging over de griffiers. Daarom werd de wet van 1974 op het syndicaal statuut aangepast om ze ook van toepassing te maken op de griffiers. Het Arbitragehof heeft daar nu anders over geoordeeld.

Tijdens de besprekingen over het Octopusakkoord hebben de deelnemende partijen uit de verschillende opties die gekozen waarin wordt gesteld dat de griffiers geen deel uitmaken van de Hoge Raad voor de Justitie als een

specifieke groep. Alle partijen waren het hierover eens. Het staat de Octopuspartners vrij om later een andere keuze te maken. De Hoge Raad voor de Justitie zal worden samengesteld zoals wettelijk bepaald. Overigens heeft de Kamer desbetreffend wetsontwerp bijna eenparig goedgekeurd.

Ik zie niet goed in wat het verband is tussen het arrest van het Arbitragehof en de samenstelling van de Hoge Raad voor de Justitie. De Hoge Raad zal immers niet bevoegd zijn om zich uit te spreken over geschillen tussen de personeelsleden en het ministerie van Justitie. Ik kan alleen maar antwoorden dat de wet de beslissing van het parlement weerspiegelt.

De heer **Marc Verwilghen** (VLD) : Ik vrees dat we hier in plaats van een *non bis in idem* een *bis in idem* zullen krijgen. Als de nieuwe wet in werking treedt, zullen de griffiers waarschijnlijk de ongelijkheid invoeren in een poging om in de Hoge Raad te kunnen zetelen, bij voorkeur bij de intern aangeduide leden.

Minister **Van Parys** : Als de Octopuspartners een ander standpunt willen innemen, kunnen ze dat doen. Ik heb echter vastgesteld dat het niet wenselijk was dat de griffiers deel zouden uitmaken van de Hoge Raad.

De **voorzitter** : Het probleem ligt bij de motivering van het Arbitragehof. Enerzijds wordt gezegd dat griffiers niet met andere ambtenaren kunnen worden gelijkgesteld inzake syndicaal statuut. Men gaat ervan uit dat griffiers bijna magistraten zijn. Het is goed mogelijk dat de griffiers deze stelling van het Hof aangrijpen om voor datzelfde Hof hun gelijk te halen. Eigenlijk laat het Arbitragehof zich hier met politieke beslissingen in. Misschien hebben de griffiers dan wel een poot om op te staan.

Minister **Van Parys** : Dit klopt voor zover dit past binnen de opdrachten van de Hoge Raad, hetgeen volgens mij niet noodzakelijk het geval is. Ik kan alleen maar de wet die door het parlement is goedgekeurd, uitvoeren. Het parlement was bijna eenparig van oordeel dat de griffiers niet in de Hoge Raad thuishoren. Het is niet aan mij om deze beslissing naast mij te leggen.

De heer **Marc Verwilghen** (VLD) : *We'll wait and see at the autopsy.*

De **voorzitter** : Het incident is gesloten.
L'incident est clos.

- Voorzitter : de heer Verwilghen

Regeling van de werkzaamheden

Ordre des travaux

De **voorzitter** : Ik deel de minister mee dat de mondelinge vraag nr. 1830 van de heer Karel Van Hoorebeke werd ingetrokken. Zijn mondelinge vraag nr. 1842 is uitgesteld tot een volgende vergadering.

Interpellatie van de heer Patrick Van Gheluwe tot de minister van Justitie over "de meldingsplicht of -mogelijkheid van de slachtofferassistenten" (nr. 2218)

Interpellation de M. Patrick Van Gheluwe au ministre de la Justice sur "l'obligation ou la possibilité de signalement des assistants chargés de l'aide aux victimes" (n° 2218)

De **voorzitter** : De heer Patrick Van Gheluwe heeft het woord.

De heer **Patrick Van Gheluwe** (SP) : Mijnheer de voorzitter, in februari 1998 heb ik aan de voorganger van de minister in plenaire vergadering een mondelinge vraag gesteld in verband met de werking en de bescherming van de dienst slachtofferhulp. Ik had het toen meer bepaald over het feit dat slachtofferassistenten bij hun taak mankementen in de werking van het justitieel apparaat kunnen vaststellen. Ik heb de minister toen gevraagd waar zij met hun vaststellingen terecht konden.

Het doel van de dienst slachtofferhulp is ons allen bekend. Hij is een aanspreekpunt voor de slachtoffers. Hij staat de slachtoffers en familieleden bij en verstrekt informatie over de stand van zaken in de dossiers. De slachtoffers en de familieleden worden gerustgesteld. Mijns inziens mogen de bevoegdheden van deze dienst worden uitgebreid. Daarom heb ik een interpellatieverzoek ingediend.

Heel wat mensen hebben reeds een beroep gedaan op de dienst slachtofferhulp. In mijn regio heb ik vele positieve reacties opgevangen. Ik verneem dat men door deze dienst zeer goed wordt begeleid en geïnformeerd. Het gaat onder meer om slachtoffers van criminele feiten en familieleden van deze slachtoffers. Voorts wordt deze dienst ook geraadpleegd door de betrokkenen bij een gerechtsgeding. In een concreet geval moest bij een

scheiding vrij veel maatschappelijk onderzoek worden verricht in verband met de toewijzing van de kinderen en voelde één van de partijen zich onheus behandeld.

Het is niet onwaarschijnlijk dat het optekenen van steeds weer opduikende klachten van verschillende slachtoffers tot de vaststelling leidt dat de naam van een bepaalde jeugdconsulent bij een jeugdrechtsbank herhaaldelijk wordt genoemd. Deze persoon zou voortdurend worden aangeklaagd in verband met tendentieuze of leugenachtige rapporten. Deze rapporten zouden gebaseerd zijn op gebrekkige onderzoeken, waarbij RVA-attesten, beëdigde vertalingen of maatschappelijke onderzoeken volledig worden genegeerd. Men kan ook vaststellen dat steeds dezelfde magistraat aan gedupeerden weigert om te worden gehoord en dat hun dossier steeds wordt geseponeerd. De zaken die ik heb vermeld, hebben betrekking op de regio Kortrijk-Ieper. Voor de mensen die een beroep doen op de dienst slachtofferhulp wordt de toestand helemaal hallucinant wanneer de dienst slachtofferhulp hen laat weten dat de consulent of de magistraat effectief verkeerdt heeft gehandeld, maar dat de slachtofferconsulenten machteloos staan omdat zij zijn gebonden door het beroepsgeheim en als dusdanig de mond worden gesnoerd.

Vorig jaar heb ik aan de voormalige minister van Justitie gevraagd over welke mogelijkheden de slachtofferassistenten beschikten om hun hiërarchische overste op deze misbruiken te wijzen en op welke manier zij worden beschermd. De minister antwoordde toen dat zij zich tot de procureur des Konings of tot de procureur-generaal moesten richten. Ik heb er bij de minister op aangedrongen om de slachtofferassistenten schriftelijk te wijzen op deze vorm van meldingsplicht. Tot op dat ogenblik beschikten zij niet over schriftelijke onderrichtingen. De minister heeft zijn intentie bevestigd. De slachtofferassistenten werden echter nog steeds niet gebriefd. Ik geef toe dat er hiervoor verzachtende omstandigheden zijn.

Graag kreeg ik van de minister een antwoord op enkele specifieke vragen. Ten eerste, is de minister van plan deze schriftelijke onderrichtingen met betrekking tot de meldingsplicht en de beschermingsmogelijkheden alsnog aan de slachtofferassistenten te bezorgen? Ten tweede, indien de procureur des Konings oordeelt dat de onrechtvaardige situaties die door de slachtofferassistenten worden gemeld, te licht zijn om een disciplinair onderzoek in te stellen, kunnen de slachtofferassistenten

zich dan tot de procureur-generaal wenden? Ten derde, indien de procureur des Konings of de procureur-generaal vaststelt dat de verslagen onjuist of tendentiekus waren opgesteld en de klager in het gelijk wordt gesteld, worden de verslagen dan ongeldig verklaard of blijven zij rechtsgeldig?

De voorzitter: De minister heeft het woord.

De heer **Van Parys**, minister van Justitie: Mijnheer de voorzitter, collega's, ik vermoed, mijnheer Van Gheluwe, dat de aanleiding tot uw vraag een concreet dossier betreft in verband met klachten over consulenten bij de jeugdrechtsbank. Ik herhaal dat, wanneer er concrete klachten zijn, het beter is deze klachten over te maken zodat kan worden nagegaan wat er desgevallend is fout gelopen.

Als ik u goed heb begrepen dan hebben die klachten betrekking op de consulenten van de sociale diensten van de Vlaamse Gemeenschap bij de jeugdrechtsbanken. Bovendien zou het hier gaan over een dossier dat van vóór januari 1998 dateert. Ik vestig er uw aandacht op dat in die periode de Vlaamse Gemeenschap nog bevoegd was voor deze materie. Inmiddels werd deze bevoegdheid aan het departement van Justitie toegewezen. Wanneer het dus over een concreet, individueel dossier gaat, moeten de klachten worden overgemaakt aan de diensten van de Vlaamse Gemeenschap die daarvoor toen bevoegd waren.

U haalt aan dat door mijn voorganger Stefaan De Clerck de belofte werd gedaan om onderrichtingen te sturen naar de justitieassistenten slachtofferonthaal in verband met hun meldingsplicht, doch bij het nalezen van het antwoord in de parlementaire Handelingen van de Kamer van 12 februari 1998 vind ik dit niet terug.

Wel kan ik in verband met de meldingsplicht van de justitieassistenten slachtofferonthaal verwijzen naar de ministeriële richtlijn inzake het onthaal van slachtoffers op parketten en rechtbanken die dateert van 15 september 1997. Daarin wordt het volgende bepaald en ik citeer: "Op grond van artikel 458 van het Strafwetboek moeten de justitieassistenten, adjunct-adviseurs en adjunct-adviseurs-coördinatoren slachtofferonthaal de informatie waarover zij kennis krijgen doorheen het uitoefenen van hun functie, geheimhouden voor derden.

Op grond van artikel 29 van het Wetboek voor Strafvordering hebben de justitieassistenten, de adjunct-adviseurs

en adjunct-adviseurs-coördinatoren slachtofferonthaal de verplichting de procureurs des Konings of de procureur-generaal in te lichten over de misdaden en wanbedrijven waarvan zij kennis nemen tijdens het uitoefenen van hun functie".

Uit uw vraag meen ik echter te begrijpen dat de meldingsplicht niet zozeer te maken heeft met het feit of er een misdaad of een wanbedrijf is begaan, maar wel betrekking heeft op bepaalde problemen of misbruiken in de dienstverlening.

Ik denk dat daar de mogelijkheden voor de justitieassistenten om dit te melden heel sterk aanwezig zijn.

Ten eerste is er het hiërarchisch gezag van de procureur des Konings. In het verlengde daarvan kunnen, in de praktijk, de justitieassistenten contact opnemen met de verbindingsmagistraat slachtofferonthaal van het parket. Er is in elk parket een specifieke magistraat aangesteld die voor de verbinding tussen de justitieassistenten en de procureur des Konings moet zorgen. Er is daar dus iemand bij wie ze terecht kunnen.

Ten tweede kunnen zij contact opnemen met de adjunct-adviseur slachtofferonthaal van het hof van beroep. Per ressort, in iedere zetel van het hof van beroep, is een adjunct-adviseur slachtofferonthaal aangesteld waarbij de justitieassistenten eveneens terecht kunnen. Die adjunct-adviseur staat onder de hiërarchie van de procureur-generaal. Daardoor kan de procureur-generaal bij bepaalde klachten worden betrokken.

Zowel op het niveau van het parket als van het parket-generaal is dus een structuur aanwezig om deze mensen in staat te stellen te melden wat zij te melden hebben in verband met de uitoefening van het ambt.

Bijkomende schriftelijke onderrichtingen zijn dus volgens mij niet nodig omdat alle instrumenten bestaan. Dit zou natuurlijk nog eens op papier kunnen worden gezet maar dit zijn de gegevens die op de twee niveaus voorhanden zijn. Dit zijn instrumenten die kunnen worden aangewend.

Het laatste deel van uw vraag betreft de eventuele ongeldigheid van de verslagen. De verslagen worden beoordeeld door de magistraten. Het is natuurlijk niet aan mij om mij in de plaats van de magistratuur te stellen bij de beoordeling van bepaalde verslagen. U weet ook dat die verslagen voor de magistraten een informatieve en uiteraard geen bindende waarde hebben.

De rechter zal dit moeten evalueren. Daarenboven kunnen alle partijen om een nieuwe enquête verzoeken of vragen dat een nieuwe consultant wordt aangesteld als er vermoedens zijn dat er onregelmatigheden zijn gebeurd. Ik spreek mij niet uit over dit individuele geval maar meen dat de rechter voldoende afstand kan nemen en ruimte tot evaluatie heeft.

In dit concrete dossier kunt u mij eventueel de gegevens bezorgen, hoewel het mijns inziens de Vlaamse Gemeenschap is die bevoegd is, aangezien het een situatie betreft van vóór 1 januari 1998.

De voorzitter : De heer Patrick Van Gheluwe heeft het woord.

De heer Patrick Van Gheluwe (SP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik dank u voor uw volledig antwoord. Ik zal de gegevens medelen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Mondelinge vraag van de heer Joos Wauters aan de minister van Justitie over "de schending van het briefgeheim" (nr. 1875)

Question orale de M. Joos Wauters au ministre de la Justice sur "la violation du secret des lettres" (n° 1875)

De voorzitter : De heer Joos Wauters heeft het woord.

De heer Joos Wauters (ECOLO-AGALEV) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, deze vraag betreft de sector waarin ik vroeger tewerkgesteld was. Ik werd toen geconfronteerd met deze problematiek en ook nu weer steekt hij de kop op.

U kent de non-profitsector. Zoals u weet is de intramurale dienstverlening in gehandicapteninstellingen, ziekenhuizen, psychiatrische ziekenhuizen, RVT's en revalidatiecentra bijzonder belangrijk. Vaak wordt tussen de patiënt en het personeelslid een vertrouwensrelatie opgebouwd. Wanneer de patiënt/cliënt uit de instelling wordt ontslagen, gebeurt het geregeld dat men hem van daaruit verder ondersteuning aanbiedt. In dat kader komt vaak een briefwisseling tot stand tussen hulpverlener en hulpvrager. De cliënt schrijft naar de instelling, op naam van het personeelslid. Welnu, het blijkt dat de directie geregeld de brieven opent die bestemd zijn voor het personeelslid in

kwestie en aldus kennis neemt van de inhoud ervan. Heeft de directie het recht deze brieven te openen? Geldt hier niet de bescherming van het briefgeheim?

De voorzitter : De minister heeft het woord.

De heer Van Parys, minister van Justitie : Mijnheer de voorzitter, het principe van de onschendbaarheid van het briefgeheim is een fundamenteel beginsel dat is ingeschreven in artikel 29 van de Grondwet. Inbreuken op dit grondrecht kunnen slechts in zeer specifieke gevallen: ze moeten ingeschreven zijn in de wet, ze moeten een gewettigd doel nastreven en de inbreuk moet proportioneel zijn met het nagestreefde doel. Ik kan uiteraard dit individuele geval niet beoordelen; dat is de taak van de strafrechtbank. Alles hangt af van de adressering. Als een brief is gericht aan een rechtspersoon of aan een dienst kan de directie hem uiteraard openen. Wanneer een brief is geadresseerd aan een bepaald persoon, heeft de directie mijns inziens geen reden om het beginsel van het briefgeheim te schenden, zelfs niet wanneer de brief geen vermeldingen zoals "vertrouwelijk" of "persoonlijk" zou bevatten. Als een brief is gericht aan een bepaald persoon moet de adressering worden gerespecteerd en moet het briefgeheim gelden.

Ik zie niet onmiddellijk in op welke basis de directie zich in de plaats van de geadresseerde zou kunnen stellen en de brief mag openen. Elk individueel dossier zal moeten worden beoordeeld, maar in de regel is een adressering aan een bepaald persoon voldoende opdat alleen die persoon de brief mag openen.

De voorzitter : De heer Joos Wauters heeft het woord.

De heer Joos Wauters (ECOLO-AGALEV) : Mijnheer de minister, dit was ook mijn interpretatie. Ik wilde u deze vraag voorleggen, hoewel het niet mijn bedoeling was u een uitspraak te laten doen over een individuele zaak. Het gaat mij om het grondwettelijk beginsel en u hebt mij gerustgesteld omtrent het feit dat, zelfs indien een brief niet de vermelding "vertrouwelijk" bevat, alleen de geadresseerde deze mag openen. Ik zal uw standpunt aan de betrokken oud-collega's mededelen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Mondelinge vraag van de heer Frans Lozie aan de minister van Justitie over "de terbeschikkingstelling van telefoontapapparaten aan de diverse politiediensten" (nr. 1904)

Question orale de M. Frans Lozie au ministre de la Justice sur "la mise à la disposition d'appareils téléphoniques aux différents services de police" (n° 1904)

De voorzitter : De heer Frans Lozie heeft het woord.

De heer Frans Lozie (ECOLO-AGALEV) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, vorig jaar werd in verband met de bij de APSD genomen veiligheidsmaatregelen een vertrouwelijk tussentijds verslag van het Comité P aan de Controlecommissie van het parlement voorgelegd. In dit verslag werd, onder meer, melding gemaakt van het feit dat door de APSD geregeld telefoontapapparaten ter beschikking werden gesteld van politiediensten, zonder dat daarbij het wettelijk vereiste kantschrift van een magistraat werd voorgelegd.

Mijnheer de minister, dit is geen nieuw feit. In december 1998 werd u over deze zaak reeds ondervraagd door de heer Deleuze. Op dat ogenblik hebt u alleen geantwoord dat men twijfels had over de objectiviteit van deze stelling. Vooral de minister van Binnenlandse Zaken had problemen met de manier waarop het rapport was opgesteld. Uit uw antwoord meen ik te hebben begrepen dat deze zaak verder zou worden onderzocht en dat u desgevallend zou reageren op de vaststellingen van het Comité P.

Mijn concrete vragen zijn de volgende.

Kan u bevestigen dat in het verleden door de APSD telefoontaptoestellen werden uitgeleend zonder het voorleggen van een kantschrift van een magistraat? Uw antwoord op de interpellatie van de heer Deleuze was terzake niet duidelijk.

Werden de betrokken politiediensten hierover ondervraagd? Werden er eventueel sancties genomen?

Welke concrete maatregelen werden genomen om het probleem van het personeelstekort, dat er de oorzaak van zou zijn dat in de loop van een onderzoek dergelijke apparatuur ter beschikking wordt gesteld zonder op een kantschrift te wachten, te verhelpen?

Dat heeft niet zozeer te maken met de hele reorganisatie van de APSD maar wel concreet met de problematiek van

het uitvoeren van alle maatregelen die nodig zijn voor men het initiatief kan nemen voor een telefoontap.

Mijnheer de minister, kunt u vandaag garanderen dat de telefoontap alleen wordt toegepast conform die strenge wettelijke voorschriften? Weet de APSD op elk ogenblik welk politiediensten er waar en in opdracht van welke magistraat een telefoontap gebruiken? De APSD is hierbij natuurlijk niet noodzakelijk op de hoogte van het doel van de telefoontap aangezien dat het geheim van het onderzoek in het gedrang zou brengen. Een dergelijke telefoontap wordt telkens voorgeschreven via een kantschrift. Dit gebeurt ter bescherming van de consument zodat er geen "zwervende" toestellen komen die eventueel voor oneigenlijke doeleinden zouden kunnen worden aangewend.

Tot slot wens ik te zeggen dat deze vragen niets te maken hebben met de discussie die we zojuist hadden en die louter gebaseerd was op het rapport dat wij konden inzien. De heer Deleuze had hiertoe in zijn interpellatie van december reeds een eerste aanzet gegeven.

De voorzitter : De minister heeft het woord.

De heer Van Parys, minister van Justitie : Mijnheer de voorzitter, er zijn twee elementen van antwoord. Ten eerste beschrijf ik de procedure die de APSD volgt bij het leveren van aftapmaterieel. De procedure schrijft voor dat dit slechts kan gebeuren op basis van een volledig ingevuld formulier dat door de verzoekende politiedienst moet zijn ondertekend. Voorts moet het formulier expliciet melding maken van de coördinaten van de verantwoordelijke parketmagistraat en/of van de onderzoeksrechter. Het formulier moet eveneens het nummer van het dossier bevatten. Deze procedure wordt door de APSD gehanteerd.

De APSD heeft 32 apparaten ter beschikking van de gerechtelijke politie gesteld voor haar centrale mapkamer. De

gerechtelijke politie bevestigt mij dat deze apparaten slechts worden gebruikt mits voorlegging van de vordering van de onderzoeksrechter.

Op korte termijn zal ik een vergadering beleggen met de betrokken diensten in aanwezigheid van de nationaal magistraat. Het is de bedoeling te komen tot eenduidige afspraken in verband met de te volgen procedure.

De voorzitter : De heer Frans Lozie heeft het woord.

De heer Frans Lozie (ECOLO-AGALEV) : Mijnheer de minister, ik neem aan dat de APSD deze toestellen ter beschikking stelt van alle politiediensten en niet alleen van de gerechtelijke politie. De 32 apparaten die u vernoemde, hebben dus alleen betrekking op de gerechtelijke politie, van wie u waarschijnlijk sneller informatie kunt krijgen.

Ik meen te hebben begrepen dat het formulier door de politiedienst moet worden ondertekend en dat het de coördinaten van de magistraat en het nummer van het onderzoek moet omvatten. Ik heb echter niet gehoord of de identificatie van het kantschrift ook op dat formulier wordt ingevuld. Bij de gerechtelijke politie blijkt dit wel bijkomend te worden gevraagd. De vordering van de onderzoeksmagistraat moet daar worden voorgelegd. Geldt dat ook bij de rijkswacht?

Minister Van Parys : Mijnheer Lozie, toen ik het over de procedure had, ging het niet om de 32 toestellen die bij de gerechtelijke politie staan. De APSD heeft ze ter beschikking gesteld en de gerechtelijke politie gebruikt ze als er een vordering is van de onderzoeksrechter.

Voor de andere toestellen moet het formulier bij elke aanvraag door een politiedienst worden voorgelegd. Dit formulier geeft aan om welke politiedienst het gaat en bevat bovendien de coördinaten van de magistraat en het nummer van het dossier. Deze apparaten kunnen dus slechts worden gebruikt als er een kantschrift van de betrokken magistraat is.

Via de gegevens die op het formulier moeten worden ingevuld, krijgt men een aanduiding met betrekking tot het kantschrift van de bevoegde magistraat. De naam, de coördinaten evenals het dossiernummer kunnen slechts worden ingevuld zodra men beschikt over een kantschrift.

In verband met de 32 apparaten gebeurt het anders. Vandaar dat coördinatie noodzakelijk is opdat alles eenduidig zou zijn voor iedereen. Dat is de reden waarom op mijn initiatief een vergadering zal plaatsvinden met een nationaal magistraat die zal instaan voor de coördinatie.

De heer Frans Lozie (ECOLO-AGALEV) : Mijnheer de minister, beschikt u reeds over concrete informatie ter bevestiging of ontkennening van de stelling in het rapport van het Comité P. met name dat in het verleden een reeks toestellen ter beschikking werd gesteld van politiediensten zonder voorlegging van het vereiste kantschrift van de bevoegde magistraat?

Minister Van Parys : Daarover heb ik geen informatie. Ik kan mij slechts baseren op de gegevens waarover ik beschik.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Regeling van de werkzaamheden

Ordre des travaux

De voorzitter : De mondelinge vragen nrs. 1906 en 1907 van de heer Ignace Van Belle worden naar een latere datum verschoven.

- *De openbare commissievergadering wordt gesloten om 16.15 uur.*

- *La réunion publique de commission est levée à 16.15 heures.*
